

DAVID DRÁBEK
ABY SE ČECHŮM
OVARY ZACHVĚLY

David Drábek

Aby se Čechům ovary zachvěly

Hry 2003–2011

Aby se
Čechům
ovary
zachvěly

Hry 2003–2011

Vychází za podpory Ministerstva kultury ČR

- © **David Drábek, 2011**
- © **Editor and Epilogue Lenka Jungmannová, 2011**
- © **Illustrations Vladimír Hupych, 2011**
- © **Graphic & Cover Design Jan Čumlivski, 2011**
- © **Cover Photo Otmar Petyniak, 2011**

All images – all rights reserved!

© **Filip Tomáš – Akropolis, 2011**

ISBN 978-80-87481-44-8

ISBN 978-80-87481-45-5 (PDF)

Akvabely

Hra z roku 2003

Pojem „soukromí“ byl zejména ve 20. století vnímán jako opozice k pojmu „stát“. V současné době jsme ale svědky postupného zánikání státu a spolu s ním bude zanikat také koncept soukromí. Již dnes jsme svědky masové otevřenosti prostřednictvím internetu. Lidské vztahy se globalizují, intimita se medializuje. Komu v dnešní době prospívá soukromí?

Sean Cubitt

Zítřka k čerstvým lesům, novým pastvám.

John Milton

OSOBY:

Filip

Kajetán

Pavel

Edita

Ivan

Radek

Markéta

Šimon

Paní Magda

Její syn

První

Druhá

1. STARÁ ŽENA

Zachovalý secesní pokoj, kontaminovaný plastickými figurkami od dětí a vnoučat. Stará žena sedí v křesle a soustředěně uhlazuje prsteníkem punčochu na koleni. Kyvadlové hodiny odbíjejí pozdní odpoledne. Žena se náhle, s očima zalitýma vzdorem, vymrští z křesla. Procedí: „Tak takhle dál ne...“ a odhodlaně vykročí z pokoje.

Hlas Filipa Moje babička se jednoho dne rozhodla, že začne nový život. Vzala si šustákovku, pohorky, pár knih, bambusový šnorchl, batoh a odešla. Nikdy jsme ji už neviděli. Nosím v peněžence její fotku z dívčího lycea. Řekla mi k ní: „Jsem ta druhá zleva. Miluju vodu.“

2. JATEČNÉ VÁŽKY

Krytá nádrž. Zní hudba. Nad hladinu se spolu s refrémem vynoří tři srstnaté mužské nohy. Zakrouží nad vodou v pozici flamingo. Připomínají tři jatečné vážky. Následuje trochu nesladěná barracuda, úplně rozhozený albatross a vynoření hlav při tub position zakončí sestavu. Kajetán, Pavel a Filip s klipsami na nose a brýlemi na očích prudce oddechnou.

Pavel Čemu se směješ, prosím tě?

Kajetán Jsi mě kopnul do zad. Při tý otočce. A navíc v těch novech brejlích vypadáš jako jedna postavička z Hvězdných válek.

Pavel Se mi úplně rozjely nohy. Jsi se hrozně přiblížil. Má to bejt přece: noha noha takhle takhle, noha noha takhle táákhle.

Kajetán Aha. Proto jsi tak poulil voči. Hele, teď třeba zrovna! Jako to galaktický zvířátko.

Filip Ale jinak jsme báječný. Cejtím to živě. Vím to. Já se ještě trochu proplavu.

Kajetán Otvírám slivovici. Nedáš si?

Filip Postav mi ji na schůdky. Já si jen... zapotápím.

Pavel Dneska je tu nějaká kosa. Topí to?

Kajetán (sáhne na radiátor) Horký. To je tím, že seš taková sušinka. Podívej se na ty moje lojový závěje, to je izolace. Nemám to tak hrozný, nebo jo? Jak to udržím do metru od páteře, tak je to dobrý. Mám výborný papričky. (Vybaluje obrovitou nákupní tašku)

Pavel se převléká. Cudně, zády.

Pročpak se stavíš zády? Proč mi ukazuješ svůj politováníhodnej dobkovatej zadek?

Pavel Nemám dobkovatej zadek.

Kajetán Kropenatej takovej. Proč neukážeš svůj výstavní penis? To kladivo na čarodějnice. To je rarita...

Pavel Co to blábolíš?

Kajetán Ukradli mi auto. Svině. Dneska vám všechno sežeru, chlapi, mám splín.

Pavel Tu snobskou oktávku?

Kajetán Ale už nepláču, podívej se. Už jsem silnej, už jsem dobrej. **(Vyskočí)** Pusťte mě na toho hajzla s pilou, jakýpak soudy! Jak může nějakej člověk, co má občanku a maminku, sáhnout na cizí věc? **(Usedne)** Zejtra si půjdu koupit novou.

Pavel Nevíš, kam zahrnout s prachama, co?

Kajetán To je můj ručník?

Pavel Filipův.

Kajetán Není utopenej?

Pavel Maličko dole bublá, slyším ho.

Kajetán A tenhle?

Pavel Můj.

Kajetán Tak tenhle asi. **(Ukáže nápis: Hotel Evropa)** No podívej, ona mi zabalí hotelovej ručník... Pak se má člověk cejtít doma jako doma.

Pavel To by ti Lucie nikdy neudělala. Jak se teď vlastně ta nová...

Kajetán Jen nech bejt, Lucie mi jednou zabalila svoje plavky. Vzpomínáš? Ze srandy jsem si je navlíknul a rozervaly se na kusy. Jsem teď s Editou.

Pavel S takovou tou...

Kajetán Jo.

Pavel Miluješ ji?

Kajetán Ty vadys, nechceš vzít za mě v televizi tu soutěž? Nech si ty obtížný otázky. **(Zabouchá na bok nádrže)** Mám ti tu slivovici lejt do vody, zlatá rybko?

Filip (vynoří se. Mne si zarudlé oči) Kluci, představte si dvě pirani, jak plavou proti sobě. A ty dvě pirani mají úplně stejnou sílu, jo? Nachlup stejnou. A vrhnou se na sebe a začnou jedna druhou žrát. Rať rať rať, rvou jedna z druhý maso a polykaj ho. A jelikož jsou nachlup stejně silný, tak se navzájem úplně sežerou. Do mrtě. V tý vodě po nich nezbyde vůbec nic. Ani kůžička.

Kumpáni se chechtají. Kajetán zabodne vývrtku do korkové zátky. Pavel vysvlékne z obalu tvrdý ovčí sýr a krájí ho spolu s klobásou. Filip vysouvá z vody vyzáblou promodralou ruku a uždibuje.

Pavel Kolik toho mám nakrájet?

Kajetán Všechno! **(Zapálí si doutník)** Pro tohle žiju.

Tma. Ředí ji pouze obláčky doutníkového kouře.

Hlas Filipa Já se zprvu jako dítě vody bál. Dnes si možná ten okamžik idealizuju, ale myslím, že tu mou hrůzu z vody zaplašil jeden sen. Vypadl jsem v něm z nějaký vratký loďky do nočního oceánu. Plácal jsem se hystericky ve zpěněných vlnách a viděl ty kilometry temný vody pod sebou a cítil, jak se z těch hlubin vydávají nahoru ke mně nevýslovný nestvůry. Stovky kreatur s jedovatýma trnama a chapadlma, s mrtvolnejma, dobíla zakalenejma

zornicema... A vtom se objevila vedle mě ve vodě babička, ale taková vyhlazená a omládlá, vzala mě za ruku a já se zklidnil... a probudil.

Světlo. Na pikniku akvabel popolezl čas.

- Pavel** Na škole jsi nekouřil, nebo jo?
- Kajetán** Jen fajfku přece. Byli jsme nezávislý, že jo. Teď už jen ty plebejský ukoptěný cigára.
- Pavel** Tenkrát nám o něco šlo. Jsem zděšený, jak ty moji studenti vědí úplný kulový o totáči, o tom, v jakým humusu jsme žili. Bolševik je vůbec netankuje. Je jim to tak ukradený, že je za pár roků lapne nějaký další Velkej bratr a ty pitomečkové budou tak v pohodě, tak cool, že si toho všimnou, až už bude pozdě...
- Filip** Zkouřenejm bráškům se dobře vládne, že jo. **(Natáhne se pro chipsový lupínek)**
- Pavel** Ale já nevyměknu. Já se nebudu dívat, jak bolševik dělá dál ředitele a androš vrátnýho. Já si pamatuju, kurva!
- Kajetán** To už jsou starý spory, věř mi. Všechny ty ateistický hajzly už dávno schlamstnul šoubyznys, vole. **(Típne a zapálí si)**
- Filip** Jedeš jednu od druhý.
- Kajetán** Jeden maník z Karviný byl taky závislák na nikotinu a šel se mrknout za sousedem. A jak tak čučí tomu sousedovi přes plot, tak najednou proti němu vyletí hlava psa, rotvajlera nebo co, a ta čuba ukousne tomu chlápku spodní ret.
- Filip** Ty vado.
- Kajetán** Nekecám. A ten borec s držkou jak ovdovělej stydkej pysk běží domů a první, co řeší, je nikotinovej absták. No jo, ale bez toho rtu nemoh šlukovat, že jo. A tak ten týpek poručil své ženě, nekuřačce, aby uřízla vrch takovýhle petláhve, ten si pak narazil na držku a inhaloval kouř, kterej mu tam ta chuděra vyfukovala. **(Chechtá se. K Pavlovi)** Netvař se furt jak kyseláč, lidi jsou nenapravitelný, ser na ně.
- Pavel** Řek bavič. Vždyť jsou to všechno jen slovíčka bez obsahu, že jo. Říkanky. Kulisa. Každý ráno místo rozcvičky: Izraelci zabili tolik a tolik Palestinců, Palestinci tolik a tolik Izraelců...
- Kajetán** Je to sport. Je to furt dokola. Jako Sparta a Baník.
- Pavel** Co to říkáte, vy vykrmený střeoevropský prasata? Co je to za cynismus?
- Kajetán** Už jsi přebíral. Máš otravnou opici. Seš vždycky útočnej.
- Filip** Kluci, já se na chvíli potopím, jo? **(Zanoří se)**
- Pavel** Vlastně jsem ti něco donesl. Markéta to koupila. A já ji dořval, že mi tahle žumpa nesmí do baráku. Jenže ona mi to otevřela na stránce 22. **(Podá Kajetánovi časopis)**
- Kajetán** Ty vole... To snad ne...
- Tma.**

3. NA TITULNÍ STRANĚ

Kajetánův byt. Ikeový standard. Na komodě několik zarámovaných fotek na téma Kajetán a celebrity. Jedna s Editou u moře. Kajetán nasupeně praští časopisem o naleštěný stolek.

Edita (vchází) Kajetánku, já jsem to...

Kajetán Co?

Edita Kajetánečku, já jsem spolkla SIM kartu.

Kajetán Cože?!

Edita Těžko se mi mluví. Spolkla jsem SIM kartu prostě.

Kajetán Proč?

Edita Nevolať jsi, zprávičku neposlal... Chtěla jsem se ti pomstít.

Kajetán Otevři pusku.

Edita (otevře) Chrr, chrr...

Kajetán Nedělej chrr, chrr... Víc otevři...

Edita Ta už je spolknutá. Navždy. Myslíš, že ve mně zůstane?

Kajetán (popadne časopis a znovu jím mrskne) Tohle z tebe vyšlo!

Edita Já... Ty se zlobíš?

Kajetán (stranou k divákům) Není tak blbá, jak to vypadá. Mám na ni takovej vztek, že její obraz trochu manipuluju.

Edita Zlobíš se?

Kajetán Strašně! **(Nastaví jí otevřený časopis před tvář)** Co vidíš?

Edita My dva u našeho bazénu.

Kajetán Ty a bečka sádla u našeho bazénu!

Edita Trošku nezatažený břicho, no jéje.

Kajetán Trošku? Myslíš tuhle vorvaní kýlu, kurva?! Hele, tady se usmíváš jejich směrem... Tys o tom focení věděla?

Edita Trošičku jo.

Kajetán No to snad... Tys mě prodala! Za prachy!

Edita Tak podívej... Posad se chvíli. **(Nasadí vážnou grimasu)** Musíme si spolu povídat. Posad se, já si taky musím sednout, protože mě tlačí ta karta...

Kajetán hromadně vyžírá z misky sezamové rybky.

Víš... Já se chci svejm rodičům taky pochlubit, že nežili zbytečně. Teď už jsem byla v časopise a můj rodiče budou mít respekt u sousedů, poněvadž tohle čtou všichni.

Kajetán Nestraš, že tohle čtou všichni! Tuhle vylízanost!

- Edita** Všichni. A neohrnij nos, ty uměle, jenom díky těmhle časopisům ještě dneska lidi uměj číst. Jsou to takový naše slabikáře, víš?
- Kajetán (k divákům)** Komenský teď někde krvácí na zubařským křesle!
- Edita** Nic jsem neponechala náhodě. Během té doby, co nás fotili ze střechy, jsem se byla pětkrát převlíct do svejch nejlepších modýlků.
- Kajetán (k divákům)** Beru to zpátky. Je blbá jak troky.
- Edita** S kým to furt mluvíš? Jíš ty vitamíny? Proč sis ráno zkoušel moje tanga? A proč si myslíš, že jsem jenom vymaštěná pipina, co si barví i chlupy v nose? Já nejsem včerejší, milej zlatej. Děkuju ti, žes mi pomoh rozjet kariéru. Zatím jsem jenom tvoje dekorace, ale jsem kočka a byla jsem na přední stránce, takže za pár neděl budu odpovídat do všech možnejch anket a nikdo už se nebude ptát, kde jsem se vzala...
- Kajetán** Jdu na vzduch. **(Odejde)**
- Edita (k divákům)** A kdo z vás se tomu mýmu plánu posmívá, tak ten je... zaostala píča.
- Chvilé ticha.**
- (prudce vyráží z hrdla)** X - X - X - X - X - X - X - X - X - X - X!!
- Chvilé ticha.**
- V časopisu Elle radili vykřiknout dvacetkrát za sebou písmeno x. Je to dobrý na zpevnění dekoltu.
- Chvilé ticha.**
- X - X - X - X - X - X - X - X - X - X - X - X - X - X - X - X - X - X - X!!!
- Chvilé ticha. Poté tma.**

4. LEKCE ANGLIČTINY

Pokojík v Ivanově bytě. Převážně cédéčka a slovníky. Naklizeno. Kajetán vstoupí v bundě, přihrne se k Ivanovi a obejmě ho.

- Kajetán** Jsem vytočenej. Víc než klíště, víc než klíště!
- Ivan** Copak se stalo? Boty, boty dolů, prosím tě.
- Kajetán (zuje se)** Najala paparazzi, aby nás fotili u bazénu. Podívej se.
- Ivan (listuje)** Ty snídáš helium?
- Kajetán** Ještě ty, prosím tě. Prej to čtou všichni do jednoho.
- Ivan** To je pravda. Bohužel. Lidi to zajímá víc než onen svět.
- Kajetán** Však to taky otvírá palčivý otázky. Třeba: Co znamenám bez svého antiperspirantu?
- Ivan** A počkej, až otisknou náš příběh: Osudová lekce angličtiny.
- Kajetán** Ještě že tě mám. S tebou se vždycky zklidním. Jako bych objímal sám sebe. Dej mi pusu... Copak je?

- Ivan** Musím s tebou mluvit.
- Kajetán** Však jo. Povídej.
- Ivan** Posad' se.
- Kajetán** Budu stát. Hubnu. Co je?
- Ivan** Někoho jsem potkal.
- Kajetán** Aha.
- Ivan** Jmenuje se Radek. On je... On je prostě pro mě... On je v kuchyni.
- Kajetán** Tady vedle?
- Ivan** Jo.
- Kajetán** Schovává se přede mnou?
- Ivan** Ne. Pokouší se spravit sporák.
- Kajetán** Říkal jsem ti, že na to někoho pošlu...
- Ivan** Ale já nevydržím dva měsíce bez jídla, víš?
- Kajetán** Klidně ho sem zavolej.
- Ivan** Nepůjde.
- Kajetán** Je plachej?
- Ivan** Bojí se, že ho tu budou očumovat. Znáš to.
- Kajetán** Jsme tu sami.
- Ivan** Pochybuju.
- Kajetán** Jsme.
- Ivan** U tebe jeden nikdy neví. Pořád za tebou někdo brousí. Radek do takovýho světa patřit nechce. Říká, že když jsi známej, tak se kdekdo může napít z tvojí energetický mističky...
- Kajetán** Chytrolín nějakej...
- Ivan** Studuje psychologii a personalistiku. Mám slabost pro chytrý chlapíky.
- Kajetán** (pootevře dveře do kuchyně) Ahoj. Ty seš Radek asi, že?
- Hlas Radka** Hm. Ivan mi o vás vyprávěl.
- Kajetán** Co ta trouba?
- Hlas Radka** Staví si hlavu. Snažím se dobrat k její podstatě. Neživý předměty ve skutečnosti žijou stejně jako my.
- Kajetán** Možná se cítí být spíš mixérem. (Otočí se k Ivanovi) Myslím, že umřeš hladý. (Šeptem) Jaký má péro?
- Ivan** (rovněž šeptem) Ty máš hezčí.
- Kajetán** Myslel jsem si to.
- Ivan** Miluju ho. Je tak čistej, zásadovej. Makal po nocích v pekárně, aby mě mohl vyvít do Chorvatska. Jedeme sice v prosinci, ale je to roztomilý.

Kajetán (do kuchyně) Vaši to vědí?

Hlas Radka Co?

Kajetán Že seš teplej.

Hlas Radka A vaši?

Kajetán (zavře dveře) Vyměníš mě za tohohle klučinu?

Ivan Takhle tu otázku nepokládej, Kajetáne. Jak „vyměníš“? Nikdy jsem tě opravdu neměl. Ukážeš se tu jednou za měsíc, vybalíš fotky své nové přítelkyně, pomilujeme se, podíváme na film a pak prsk..., jen občas zprávička. Vtipná.

Kajetán Však víš, že nejsem buzik. Nemůžu za to. Bylo by to pro mě mnohem snazší, ale nejsem. Fascinujujou mě ženský.

Ivan Ty prostě jen nevíš, co chceš. A tak bereš všechno, co ti přijde pod ruku. A pak toho máš kvanta a hnije ti to na hromadě v garáži. A ty jen slibuješ, že si ty sbírky hned ráno protřídíš a začneš načisto.

Kajetán That's way it goes.

Ivan (opraví ho) That's the way it goes.

Kajetán Kdo mě teď bude učit anglicky?

Ivan Ale jdi, vždyť jsme se angličtině věnovali jen na první schůzce.

Kajetán Koupím ti novej sporák, ať nemusíš chodit do menzy. **(Odejde)**
Tma.

5. BLÁNY

Akvabely stojí ve vodě a chystají se započít trénink.

Pavel (podává druhům rosolovitou hmotu ve sklenici) Pánové, tohle je dortová želatina. Berte si. Namatáme si to na vlasy a nebudou nám lítat do obličeje jako vidlákům. Šlohnul jsem to tchýni při pečení.

Kajetán Do toho nejdu. Jedný holčičce to prej spálilo vlásy. Ukazovala v televizi lysinku.

Pavel Nesmíš věřit na dětský pověry. Voní to pěkně.

Kajetán Radši to snězme, kamarádi moji. **(Filipovi)** Jsi nějakej promodralej.

Filip Měl bych vám něco říct. Zůstal jsem tady od posledního tréninku.

Pavel Jak – zůstal?

Filip Nešel jsem domů. Zůstal jsem ve vodě. Když jste odešli, skočil jsem si na hajzlík, vrátil se, zhasnul a zalezl zpátky do vody.

Kajetán Tys tady zůstal kolik..., šest dnů?

Filip Jo.

Pavel Proč? Nějaká krize doma?

Filip Podívejte se mi na ruce. Proti světlu. Vidíte to?

Zvonění mobilu.

Kajetán Do háje. Sorry, kluci, jo? **(Do telefonu)** Jasně že vím o tom natáčení. Že je to posunutý, jo. Nashle. **(Vypne)** Čuráni. Kluci, já si dám jen loka grogu z termosky, jo? Mám blbej den. **(Vycupitá mokrý k brašně)**

Pavel **(hledí zblízka na Filipovy prsty)** No, něco tam je. Tady dole v těch vidlicích ti něco pučí...

Kajetán Nějakej ekzém asi, ne?

Filip Rostou mi blány.

Pavel To si jen sugeruješ...

Kajetán Hele, ty žabko carevno, napij se. Chlapi, pojďme se hejbat. Zkusíme znova toho albatrossa.

Pavel zapne ovladačem hudbu. Muži si nasadí na nos klipsy a zaplují. Tančí.

6. SVĚT PO FREDDIEM MERCURYM

Piknik po tréninku. Muži jsou zachumlaní do županů a osušek. Popíjejí, jedí, čtou si z novin, občas bouřlivě zagestikují. Jen Filip se po chvíli oddělí a zaleze zpět do vody.

Pavel Úplně miluju to mravenčení v konečcích prstů u nohou, tu závrať při otočkách, když zaplujeme pod hladinu bok po boku...

Kajetán ...když při vynoření takhle dlaní pohladíme vodu a pak jako jeden muž vystřelíme ruku nahoru a zatneme ji v pěst...

Pavel ...a vyfoukneme poslední zbytečky nastřádanýho vzduchu...

Filip Jsem ve svém živlu.

Pavel Už se mi motá hlava. Dolejváš jako drak...

Kajetán Však nás chci probrat z tý letargie, co nás v poslední době zalehla jak... jak milenka s cukrovkovým záchvatem. Pánové!

Filip Dá se plavat zpátky – proti času? Uměj to zvířata?

Kajetán Moje máti se nedávno takhle u kafe zamyslela, a i když je jinak taková střídma a seriózní, tak povídá: Co umřel Freddie Mercury, tak už tu není taková zábava.

Pavel Je to fakt, jsme v křeči. A ty navíc ještě křečkuješ.

Kajetán To bys mě naštvál, Pavle! Já na prachy kašlu. Klidně je rozfrcám po poli, vole!

Pavel A půlka lidstva zdechá hlady...

Kajetán Jestli se všichni vejdou k nám do kuchyně, tak jsou vítaní... Co tě žere pořád? Co se do mě v jednom kuse navážíš? Vadí ti ta televizní pakárna?

Filip Nehádejte se. **(Potopí se)**

Pavel Řekli jsme si, že s nima nikdy nebudeme kolaborovat.

- Kajetán** S kým?
- Pavel** S nicotou.
- Kajetán** Ty furt žiješ v Nekonečným příběhu, chlape. Probuď se. Komunisti jsou pryč.
- Pavel** Nejsou. Jsou v každým z nás. Jako rakovina.
- Kajetán** Brzdí tě to. To se přehnalo, ta vlna. Mám zahořknout a užírat se? Dyť je to kabaret. Hra. Nikdo nikoho neutlačuje. Přece si neotrávíš život kvůli tomu, že maj Češi špatnej vkus...
- Pavel** Já to takhle nechtěl. Je to vo konzumu. To nemá úroveň.
- Kajetán** Tak si navleč triko s Che Guevarou, opásej se bombama, skoč v Kauflandu mezi regály s pracím práškem a očisti svět, ty vado!
- Pavel** Mám v sobě hroznej hněv. Zabíjel bych. To je hrůza.
- Chvilka ticha.**
- Kajetán (sáhne do tašky)** Kvůli tobě jsem dotáhnul menorskej gin. Máš ho přece rád, že jo..., pulzuje jalovcem.
- Pavel** Mám protivnou opici...
- Vynoř se Filip. Přeleze hráz nádrže a pokračuje po čtyřech k záchodu.**
- Kajetán** Co blbneš?
- Filip** Jdu se vyčůrat.
- Kajetán** Lezeš se vyčůrat.
- Pavel** Co je s tebou?
- Filip** Chci bejt vydra. **(Zmizí za dveřmi)**
- Kajetán** Má ji jak z praku, co?
- Pavel** Skoro nic nevypil.
- Kajetán (zapálí si)** Taky mě prdí, že je teď svět tak plytkej a omyvatelnej... a navíc všude ty kamery, že jo... Ale co naděláme? Časy, kdy se i zemědělský manuály psaly ve verších, ty už jsou dávno pryč.
- Pavel** Filip se mi nelíbí.
- Pavel a Kajetán sledují, kterak se Filip navrací, soustředěně a po čtyřech, do bazénu.**
- Proč jsi tu byl tolik dnů zavřenej?
- Filip** Už nechci marnit čas. **(Po chvíli)** Myslím, že máme právo se rozhodnout. **(Chroupe ořechy)** A já jsem se rozhodnul stáhnout se zpátky do vody.
- Chvilka ticha. Muži na sebe mlčky hledí.**
- Kajetán** Čeká se, že teď něco řeknu? Mám zatřást rolničkama? Co tě k tomu vede?
- Filip** Cejtím, že nemám moc času. Už nechci tčkat. Chci zůstat doma. Ve svém živlu.

Pavel Jako vydra.

Filip Jo.

Kajetán Ty už seš jak tady Pavlík. On se vrhne na humanitární terorismus a ty založíš v rybníku stranu zelenejch, jo? Kluci, haló, revoluce už skončila. A navíc to ani žádná revoluce nebyla. **(Rozpláče se)** Kluci, já vás mám rád, co je s váma?

Filip Kajetáne, já to před váma maskoval. Já už delší dobu vůbec nevím, o co mezi lidma jde. Začalo to tím, že mi přestaly dávat smysl řeči v rádiu, na ulici, v televizi. Pak jsem si nedokázal spojit slova v novinách v něco, co by dávalo nějaký obsah. V obchodě nebo třeba na nádraží jsem zůstal najednou stát a nevěděl vůbec nic. Koukal jsem po lidech a krátce vdechoval vzduch pusou, abych se chytil, ale nic. A tyhle výpadky se prodlužujou.

Pavel A ta tvoje holka?

Kajetán Která?

Pavel Ségra od Kamily.

Filip Stovky jejích výčitek na mém záznamníku. Před pár dnama to utichlo.

Pavel Markéta a Šimon tě pozdravujou.

Chvilé ticha.

Filip Jediná moje radost je náš tajnej spolek akvabel.

Ticho.

Kajetán Kluci, pustím Waitse a otevířu jednu naprosto spanilou láhev... **(Pustí céděčko. O Tomu Waitsovi někdo poznamenal, že zpívá, jako kdyby si vykloukl hrstí štěrku. Napětí povolí)** V hlavě se mi tloučou všechny bídy světa, hladomory, války, AIDS, ale nakonec stejně zaparkuju na svý opuchlý fotce u bazénu... Jsem ubožák. A ještě ke mně namalujou šipku a nápis „Ty jsi ale macek!“.

Pavel Fakt síla. Dostali tě.

Filip Já to neviděl.

Kajetán mu podá časopis.

Kajetán A já tý mů nešťastný holce říkám, že jsem si kariéru představoval jinak. Říkám jí: Je mě na to škoda, dyť já mám fildu! A ona se mě zeptala, jestli si to něčím mažu!

První společný smích.

Filip Proč tě fotili, když jsi o tom nevěděl? Asi blbá otázka, že jo?

Pavel To by ti Lucie nikdy neudělala. Ta měla úroveň.

Kajetán Furt mi Lucinu nepředhazuj, to je pryč. Má dvě malý děcka, chlapa, to už je na dlouhý lokte.

Pavel Tus neměl nechat odejít. Musím ti to říct na rovinu.

Filip Měla špičatý uši...

Kajetán Měla. A to hoši nevíte, jak ta moje dnešní mladá zaraplovala a spolkla SIM kartu.

Pavel Ne-e...

Kajetán Aby mě vytrestala, ty vole. **(Na moment znehybní)** A já mám nápad. Já mám nápad. My jí zavoláme. My jí zavoláme do břicha!

Pavel My jsme vožralý...

Kajetán **(vytukává číslo)** Schválně, kdo to zvedne, ty vole...

Pavel Mně je hezky, najednou...

Kajetán Normálně to vyzvání... Někdo to zvednul! Haló?

Hlas ducha žaludku Haló? To jste vy, Kajetáne?

Kajetán A... vy jste kdo?

Duch Tomu neuvěříte.

Kajetán Kdo?

Duch Duch žaludku.

Pavel Ty vole.

Duch Co vás zajímá?

Kajetán No tak, hej..., cože? Vy jste ukrad Editě mobil?

Duch Ne. Karta se zaklínila pevně v jejím žaludku. Zlehýnka ji otukávají mazlavé klky a zpěněné mělnicí šťávy.

Kajetán No... ehm...

Duch Pánové, hezky si to setkání užijte. Od příště už to bude... jiné. Vaše pohoda je jen zdánlivá. Pod kapotami vašich hlav rejdí elektrické užovky svědomí a dožadují se vyslyšení. Vy je však malátně odháníte pozlacenými ručkami zapomnění...

Filip **(vynoří se z vody)** Jsem vydra.

Duch Musím už končit. Děkuji vám za zavolání. Na shledanou. **(Obsazovací tón)**

Muži zamyšleně hledí do země a popíjejí.

7. POUŽITÉ ZBRANĚ

Kuchyně v Pavlově bytě. U stolu sedí Pavel, jeho žena Markéta a sedmiletý Šimon. Tíživá atmosféra se vysrážela v podobě malých krystalků na stínítko lampy. Večeře.

Pavel Mám o ně oba strach. Nemají se čeho chytit. A ty Kajetánovy děvky... Ty si se mnou nepovídáš?

Markéta To ráno se mě dotklo.

Pavel Co jako?

Markéta Jak jsi na mě řval kvůli časopisu.

Pavel Nesmíme je podporovat, už to nikdy nekupuj.

Šimon Strejda je macek.

Pavel Nemluv takhle. **(Markétě)** Vidíš, už z toho chytá tu sprostotu. Je v tom strašná neúcta k člověku.

Markéta Čte to každej, kdo jde kolem trafiky.

Pavel My ne.

Markéta Do multikina taky nemůžeme?

Pavel Proč mi tohle děláš? Co je to za kampaň, tohle? Proč mi před Šimonem nasazuješ psí hlavu?

Šimon Já bych chtěl do kina. Půjde i Vojta a Matěj.

Pavel Vždyť je to svinská zlodějna. Předraženej lístek. A potom tě ještě začnou vydírat přes děti a zaplatíš colu, popcorn a já nevím co ještě.

Markéta Poslední dobou už se vůbec neusmíváš. Ty si geluješ vlasy? Máš to jako helmu.

Pavel Vidím, jak se to všem kolem sype. Chováme se jako nějaký naprogramovaný čipy v úplně odcizený mašině...

Markéta Já už nemůžu, Pavli.

Pavel Pochop mě. Já svoji rodinu před tím bordelem uchráním. Slíbil jsem to svému tátovi, když umíral. A nevzdám to.

Markéta A co cítíme my, tě nezajímá?

Pavel Zajímá. Ale prvotní je zůstat sám sebou. Zbytek je šílenství.

Šimon Proč nemůžu s ostatníma do kina?

Markéta Takhle bych byla na nervy. To není život. To jsou kasárna.

Pavel Markyt, já –

Markéta Já to balím. Sbalím Šimona a ráno odjedeme. Potřebuju se nadechnout. **(Odběhne z místnosti)**

Chvilé ticha.

Šimon A proč nemůžu mít počítačový hry jako ostatní? Robert je má taky, a je cikán. A já nemám žádnou.

Pavel Markéto, přece –

Šimon Já je nechci hrát pořád, já mám rád piáno i malovací kroužek, ale taky bych chtěl hrát ty hry. Nejsou tam jenom zabíjecí hry, jsou tam třeba i formule. Nebo jak princ hledá poklad. Ale tam jsou takový krvavý příšery, to je pravda. Jedna třeba utrhla ruku sluhovi od toho prince. To jsem si zakryl oči. Není to tak strašidelný.

Pavel odběhne z kuchyně. Chlapec pije pomaličku kakao a mhouří na několik způsobů oči proti žárovce. Po chvíli se Pavel s Markétou vracejí.

- Pavel (šeptem)** Přece se nenecháme rozeštvát.
- Markéta** Já nechci pořád s někým bojovat. Mě politika nezajímá. Já se chci mazlit. Smát. Radovat z malejch věcí.
- Pavel** Ale vidíš do těch habaďůr stejně jako já. Nesmíme se nechat manipulovat. Máš přeci taky školu, vidíš ty nehoráznosti v novinách...
- Markéta** Ty jsi z toho onemocněl. Jsi úplně paranoidní.
- Pavel** Ptal se po tobě Filip. Ten je nemocnej.
- Markéta** Musím za ním zajít.
- Pavel** Je to můj přítel. Je mi těžko.
- Markéta** Ozval se Šimonův táta.
- Pavel** Aha. Aha. Tak je to teda. Aha.
- Markéta** To není proto, fakt ne.
- Pavel** Tak takováhle je to zrada... Ten frajírek se vrátil z Austrálie?
- Markéta** Ne teď před Šimonem...
- Pavel** Lidi se zrazujou jak na běžícím pásu... Tys mě normálně odstříhla!
- Markéta** Pavle –
- Pavel** Co mám dělat, abych se ti zalíbil? Valit prachy, usmívat se na kdejakýho zloděje a podvodníka, obsírat na večírcích... Udit maso s hňupama, co nikdy nepřečetli jedinou knížku a kupujou si vlastní děti?
- Markéta** Uber na chvíli...
- Pavel** Tady mě to celý pálí... Zraděj mě dvě nejbližší bytosti...
- Markéta** Šimone, oblíkni si ty červený gatě a běž zazvonit na Matěje, jo?
Chlapec odejde.
- Pavel** Celý roky si na kluka ani nevzdychne a –
- Markéta** Poslouchej mě chvílku...
- Pavel** Na koho už se mám do hajzlu spolehnout? Před kým můžu...
- Markéta** Mlč už chvíli! S Šimonovým tátou to nemá nic společného. Nechej tu utěrku, poslouchej mě – nemá. Vůbec nás dva neposloucháš. Furt se jen něčeho bojíš a máváš kvérem...
- Pavel** Jste zrádci.
- Markéta** Nemůžeš bejt tak tvrdej, nelítostnej – já mám taky svoje jemnosti, já...
- Pavel** Nechci skončit jako táta, když ho nechala ta ženská tehdy. Abych v neděli stál u branky a vyhlížel poštačku, jestli mi od ní nenese dopis. Já si tě vážím a chovám se slušně, ne?
- Markéta** To nestačí. To k lásce nestačí.
- Pavel** Jste hnusný masochistky. Jak s váma chlap nevytírá podlahu, když nemůžete ubuleny řešit s kamarádkama jeho nevěry, tak zvlčíte. Co

na tom, že je ten maník sobeckej hajzl, pro vás je to jen takovej svéráz. Rošťák. Je mi na blití z toho!

Markéta se beze slova zvedne ze židle a odejde.

Už je po vás. Vymyli vám mozky. Nejdřív jste se tomu šitu posmívali, ale udolalo vás to. Už jim zobete z ruky, už přemejšlíte podle těch jejich schémátek. Už sliníte, když zazvoněj. Byli jste mý kamarádi, moje lásky, moje inspirace... A dneska jste naprogramovaný, tuctový...

Chvilé ticha.

...nuly.

Chvilé ticha.

Beztak je to z toho, že jsem vzteklej při sexu, že jo? Beztak mnou pohrdáš, že dostávám na škole tu almužnu, že jo? Že každej negramotnej gauner dostává v týhle zemi víc než já. Nebo se zas do mě naváželi vaši? Komouši, co se nám všem posmívaj do ksichtu... (Pláče. Rozmlátí napadrtý jídelní stůl. Poraní se při tom do krve na dlani a strčí si ránu do úst. Rozkope varnou konvici)

8. VÝLOV

Pro změnu naprosté ticho. Nádrž má průhledné stěny a voda zrcadlí světelné paprsky. Filip se uprostřed vznáší jako bavlněné vlákno.

Hlas Filipa Kolem nosu a řas se mi ježí stovky bublinek. Můžou se vůbec bublinky ježít? Cink... pink..., několik se jich utrhne a stoupá k hladině... Připozdívá se. Už mám naspěch... Jiné světy mi klepou na dveře a povykují: Kde ses to zapomněl, jak dlouho na tebe máme čekat..., poplav. Snad se nikdo z vás na souši nebude zlobit. Snad mě nebudete postrádat bolavě. Nic mi prosím nevyčítejte, já už se jen prostě nemůžu dlouho zdržet... Pohyby se mi už daří – ruce složím podél těla a kormidluju jen lehkým mrskáním chodidel... Všechny naše společné obrazy si bezpečně pronesu vodním vírem s sebou, nebojte se. Budou dál pableskovat v mý paměti jako věnce jiker, jako šupiny. Občas mi sem vjede vetřelec... (K Filipovi připlave Markéta) Nemusím jí vůbec nic vysvětlovat..., plavu za ní temnou vodou..., mrazivý proud mi promývá oči... (Markéta vyleze z nádrže a odejde) Už přestávám mluvit souvisle..., takže se raději rozloučím... (Zmírní pohyby, usměje se a poměrně silně Źukne čelem do stěny nádrže..., poté odpluje z dohledu)

Poločas

9. ZA SKLEM

Znovu nahlížíme do průhledné vodní nádrže. A opět vidíme Filipa. Ale přes všechnu snahu už s ním nenavážeme valný kontakt. Zjevuje se za sklem pohroužen do svých rytmů, bez mimiky a lidských gest. Připadneme si spíš jako návštěvníci obřího akvária v ZOO. Chuchvalce rozmočené potravu se vznášejí kolem Filipovy hlavy, a přidávají tak vodě na kalném, rybničním zjevu.

10. V KLECI

Pavel sedí namol opilý mezi troskami kuchyně. Ve fázi největší únavy, kdy zoufalství již vystřídala vyčerpanost.

Markéta (vstupuje) Přišla jsem si pro věci. Šimonovy brusle a tak. Jsi v pořádku?

Pavel se pokusí vzepřít víčka. Na víc nestačí.

Jsi opilej?

Pavel vyrazí shluk drmolivých výrazů, které nedávají smysl. Jen osliní hubu.

Když tak se ozvi. A dovři ledničku. **(Má se k odchodu)** Zdálo se mi o Filipovi. Nestalo se s ním... něco?

Pavel na ni pohlédne, ale víčka se mu srolují zpátky dolů. Markéta odejde.

11. ZPÍVÁNKY

Kajetán sedí ve studiu u moderátorského stolu. Kolem pobíhají technické a chystají začátek natáčení. Kajetánovi zazvoní telefon.

Kajetán (do mobilu) No? Pavli, nazdar, co ty u mě v telefonu? Co máš s hlasem? Kalíš od kuropění? **(Chvilí poslouchá)** Cože?... Nerozuměl jsem..., že má ve vodě naděláno? Kdo ho našel? To je děsný, já...

Asistent Budeme začínat.

Kajetán Voni po mně chtějí, abych točil, já... Hned potom tam... Jed' napřed. Už jsi dva bloky, jo? Takže...

Asistent Prosím vás pěkně...

Kajetán zastrčí mobil do kapsy a vzápětí se rozsvítí světla.

Kajetán A tak se sešel týden s týdnem a je tu znovu vaše zábavná písničková soutěž NATŘETE JIM TO. I když je bílý den, jsou naše ulice, chodníky, parkety a koberce posety hvězdami. Jen o nich nikdo neví. Zatím! Ukažte i vy, že si zasloužíte slávu a třpyt. Zazpívejte nám!

Reklamní pauza, světla na chvíli pohasnou. Kajetán o cosi žádá asistentku. Zaslucháme jen: „Taxíka před budovu.“ **Znovu světla.**

Ano, rozdíl mezi slavnými a těmi pod Olympem se opravdu smazávají. Přejde den, kdy budeme slavní všichni. Kdy se Česko rozzáří milióny hvězd, což přiláká vesmírné nomády, ti přistanou na Letné a... a ZAMÍŘÍ PŘÍMO DO NAŠEHO POŘADU! Pupeční šňůrou ke slávě! Koho zasáhne Štěstěna dnes? Zatajte dech, losujeme!

Další reklamní blok. Kajetán apaticky sedí za stolem. Asistentka mu cosi vykládá.

Hlas Kajetána Ztrácím kamaráda. Propadám se do nějaký divný samoty. Kdo z těchhle panáků mi ho může nahradit?

Kajetán Cože?

Asistentka Že jsem vám sehnala nového učitele angličtiny.

Kajetán Dnes ne.

Světla.

Takžéééé – dnes je to číslo 52!!!

Kamera zamíří do hlediště, kde se zvedne asi padesátiletá žena. Je rozechvělá trémou. Přistoupí ke Kajetánovu stolu.

Vítám vás v Natřete jim to! Paní Šťastlivá! Jaké je ctěné jméno?

Magda Magda.

Kajetán Přijela jste sama, paní Magdo, nebo vás bude někdo povzbuzovat?

Magda Táhle sedí manžel, dvě dcery a syn.

Magdina rodina v hledišti podle zvyku zaburácí.

Kajetán Držte hubu.

Magda Prosím?

Kajetán Nic, pardon. Jen... **(Ztratí nit)** Jste elegantní žena... Čím se zabýváte? Jako povolání, myslím. **(Napije se vody)**

Magda Jsem učitelka na jedné maličké základní škole.

Kajetán A proč jste tady?

Magda Nerozumím.

Kajetán Proč jste přišla sem?

Magda Zazpívat přeci.

Kajetán Jen tak?

Magda No..., ano.

Kajetán Uvidí vás milióny lidí. To chcete?

Magda **(chvíli zaskočeně mlčí)** Rodina říkala, ať to z legrace zkusím.

Kajetán Aha. Tak to si vás asi moc nepovažují.

Magda **(rozhlíží se)** Považují.

Kajetán No uvidíme. Uslyšíme. S čím se vytasíte? S jakým šlágrelem to tady zbouráte?

Magda Myslíte písničku?

Kajetán Co jinýho?

Magda Lásko má, já stůňu.

Kajetán Tak tedy učitelka Magda a její Lásko má, já stůňu!

Reklamní blok. Ke Kajetánovi se přičítá asistent.

Asistent Co to jako je?

Kajetán A co tobě je po tom, blbečku! Ty seš tady co? Vocas, co běhá pro kafe?

Hlas z režie Kajetáne, prosím pěkně, co to do tebe vjelo? Proč jsi tak agresivní? Paní Magdo, hezky klid, nadechnout a jedeme. A publikum prosím o hlasitější povzbuzování. Jedeme!

Světla. Magda umí zpívat, o tom žádná. Avšak nervozita a šok z Kajetána její výkon notně podkopaly. Navíc si píseň nasadila o oktávu výš a tam je řidký vzduch. Diváci přesto nadšeně aplaudují. I Kajetán tleská.

Kajetán Magdo, že vy jste strávila noc na Karlštejně?

Magda (roztřesená úleva) Ne, to ne. **(K publiku)** Děkuji vám.

Kajetán Není zač. Co tomuhle řeknou vaši žáci?

Magda (s pokusem o úsměv) Snad se nedívali...

Kajetán Každý se díval. Jak chcete mít jejich úctu, když tady křepčíte v těch nepadnoucích šatech na karaoke a krákáte jak krůta?

Magda To snad...

Kajetán Proč se takhle obnažujete a ztrapňujete? Kvůli čemu? Věřím, že když si notujete v soukromí vašeho domku nebo s přáteli u ohně, tak to musí být moc příjemný, protože máte pěknou barvu hlasu, ale tady? Tohle je zábava pro vymaštěnou lůzu, co se sama baví neumí a zabíjí čas... Ale vy jste přeci... **(Zlomí se mu hlas)** učitelka. Vy jste dáma, ne?

Ke Kajetánovi přistoupí asistentka a podává mu vzkaz na lístku. Kajetán jej bez přečtení odhodí.

Syn (povstane v publiku) Co mamku urážíš, ty hajzle!

Kajetán Ty seš kdo? To je váš kluk, Magdo? Vůbec se sem nepřibližuj, ty smrade. Tady je to komplet ozářený, víš? Tady tě to ozáří, osvítí tě tyhle úžasný lampy a stane se z tebe hvězda. Chceš být taky osvětlená hvězda jako já a tvoje máma? Temelínskej mutant šoubyznysu?

Syn Vopovaž se ji urážet. **(K otci)** Rozmlátím mu držku.

Narychlo puštěný reklamní blok pohasí světlo. Do režisérova „Kajetáne, ty ses pomát, tohle je přímák! Jsi vyřízenej!“ a tak dále si dá Kajetán dlaň proti světlu, aby lépe viděl do setmělého hlediště.

Kajetán Chlapíku, víš, jak já jsem přišel k tomuhle moderování?

Syn (k otci) Ztrapnil mamku před celou republikou...

Kajetán Víš jak? Opili jsme se s kamarádama, s Pavlem a... **(Zlomí se mu hlas)** a s Filipem po jednom našem vodním tréninku. Losovali jsme, kdo se přihlásí do toho nejbližšího pořadu v televizi, do tohohle pořadu, a před celým národem tam zahuláká písničku Ivety Bartošové Léto. Znáš Ivetu? Tak si myslíš, že by měla hrát hlavní roli v muzikálu Matka Tereza? **(Strhne si z klopy mikrofon)** Tak by ti to před časem přišlo jako brutální černej humor a dneska tě to už ani neudiví? Tak já jsem vyhrál a šel. A nadranej jak slíva jsem přede všema hulákal „Léééto, léééto mýýý“ a kluci se u telky váleli a Ivan, toho neznáš, mi namluvil dvacet užaslejších vzkazů na záznamník. A bacha: nejenže mi za to v televizi tleskali, voni

mi nabídl, jestli bych to nechtěl celý moderovat! Že mám šmrnc a vtip! Ty vado. My se mohli s klukama umlátit smíchy! Jenže, a teď to přijde, chlapče, jenže do toho mě vykopli z novin a já zvadnul. A to moderování jsem vzal. Jsem ozářenej!

Magdin syn vběhne na pódium a vrhne se na Kajetána. Zuřivě do něj mlátí. Asistenti, technické a ochranka se je od sebe snaží odtrhnout. Tma.

12. KRÁLOVNA TEMNÝCH SPÁDŮ

Zebavý hlas

Jsmo zpátky v Kajetánově bytě. Tedy v tom, co z něj zbylo. Nábytek je potažený černým sukmem a v návěšákách mezi ním číhají na nepozorné poutníky záluďné slizové jámy. Ve vzduchu to škrčí a praská. Z kornoutu štiplavého mastného kouře vylézá Královna temných spádů. Dříve Edita. Žlázy na obličejích se jí nadouvají jako měchýřky v podpaží žab a její pichlavé prsty se protahují a protahují až na obličejích diváků...

Edita Moje síla sílí! Moje krása tetuje do vaší šedé mozkové kůry obraz. Můj obraz. Pamatujte si mě!

Zazvoní jí mobil zavěšený na krku.

(civilně, postaru) Jak to, že mi zvoní telefon, když mám SIM kartu v bříšku? To přeci není možný, né? **(Do telefonu)** Haló?

Hlas ducha žaludku

To jsem já, má paní.

Edita Kdo jsi?

Duch Váš služebník. Teď je ten pravý čas shromáždit armádu.

Edita Fakt?

Duch Směle do toho. Celé hordy krvelačných lůzrů jen čekají na váš povel, temnosti. Velkolepý šik malolepých slouhů.

Edita Obdivují mě?

Duch Jako mažoretky kozačky.

Edita Moji věrní! Vtrhněte do ulic, bytů, domů a zákoutí. A špehujte. Špehujte slavné. Špehujte je na každém kroku. S kým se vodí, koho líbají, kolik mají nadváhu, kde mají jizvu po operaci, co kde jedli, kde se opili, zda to líčení neskrývá šlinc! Natřete jim to! Vyšvihněte se po jejich nakopnutých zádech až nahoru! Vykupte se jejich krví! Ve dne v noci! **(Ještě afektovaněji)** Chachachachachacha! **(Přelíčí si rty)** X - X - X - X - X - X - X - X - X - X - X! **(Přelíčí si rty)**

Duch Ještě módní policii.

Edita A jo. Zírejte na jejich oblečení, žijte tím. Bonzujte, co ti kýčovití polobozi vytáhli z šatníku! Napište nám o tom, volejte, foťte to! Vypalte jim na rameno značkový cejch! Ohyzdnou mokvající fajfku! **(Po chvíli)** Už se můžu jít vyčůrat?

Duch Běž. Právě se to celé dalo do pohybu. Nelekni se, až z tebe vyjde řezavá blikající kartička. Nech ji být. Jdi jí z cesty. Je už nad síly tvého volání. Rozervala by ti aparát na cucky. Uteč, rychle uteč! Utíkej!!!

13. MY PAIN, YOUR PLEASURE

Kajetán usedá na zadní sedadlo taxíku. Otírá si krev z roztrženého rtu do bělostného kapesníku. Během cesty taxíkem občas naviguje řidiče, dál zastavuje krvácení a telefonuje. Na plátně nahoře nad taxíkem se objeví v detailu další Kajetánova tvář. Bez krve u úst, zato s ocelově šedýma, mrazivýma očima.

Kajetán zobrazený I já mám někdy chvíle strašlivého hněvu. Chvíle, kdy v sobě zadusím tu dětinskou jelimánkovskou rozvernost a chci... chci ubližovat. Kdy pohrdám lidmi za to, že mi dávají do rukou své nitky, abych za ně tahal. Kdy se jim mstím za svůj banální život. Tehdy mi z hlavy vyrazí nápad. Zkroucený jako mufloní roh. Jako vývrtka s nabodnutým splihlým džinem.

Kamera se vzdálí od Kajetánovy tváře. Po boku mu nervózně přešlapují dva podsadití lysolebí pořizci. Fanoušci fotbalových týmů.

Pojdme dotáhnout jednu věc. Tolik se toho namluví o násilí a o nepřátelství, ale většinou je to jen mediální obláček, pošťívátko. Prchavý pšouk páry. Víc adrenalinu, řekli mi v televizi. V novinách jsem se dozvěděl, že před derby Sparty a Baníku se dvě obzvlášť brutální komanda z obou táborů sejdou na utajovaném místě v lese za Prahou a utkají se v boji muže proti muži. Žádné místo na Zemi není tak úplně tajné. Zkontaktovali jsme je a nabídli jim, že se můžou pobít u nás ve studiu. Že za to nedostanou ani korunu, podepíšou lejtstro, že do toho jdou dobrovolně a že to bude opravdu přímý nesestríhaný přenos. Uvidíme tedy nefalšovaný masakr dvou tlup, který proběhne zcela bez scénáře, režie a o jehož ukončení si rozhodnou sami aktéři. Takže nám sem nevolejte a nepište, jen se dívejte. Navíc těmi ultras většina z nás pohrdá a bojí se jich, takže by naše city neměly nějak dramaticky utrpět. Co nám ještě řeknou vůdcové?

Za Baník Jen opasky, řetězy a nože.

Za Spartu Sparta!

Za Baník Baník!

Za Spartu Zabijem vás!

Vzadu za Kajetánem se srocují obě komanda. Muži přes sveřepý zjev působí před kamerami přeci jenom trochu nejistě.

Kajetán zobrazený Jsou to fotrové od rodin, něčí bratři a synové, takže někdo při pohledu na ně asi trpět bude. Vy ostatní se bavte. Kdy se nám pošťestí zúčastnit se opravdové války?

Hordy za Kajetánovými zády se na sebe s řevem vrhnou. Tma.

Kajetán (v taxíku zastrčí telefon do kapsy saka a předkloní se k řidiči) Jo, támhle za tím zeleným fordem doprava. Tady, tady, ano. Vyskočím si u toho ostrůvku.

Tma.

14. VENKOVAN

Markéta s Šimonem se procházejí po pláni. Podzimní chlad jim zabarvil nosy dočervena. Ukazují před sebe na nějaký pohyblivý cíl. Zřejmě na zajíce. V bouřkových mracích zaburácí. Zezadu přichází postarší muž v holínkách. Má prošedivělé strniště na bradě a co chvíli si na temeni pošoupne šedou čepici. Dějem se jen mihne, takže o něm není zmínka dokonce ani v seznamu osob na začátku hry.

Markéta (k muži) Dobrý den. To je asi váš pozemek, vidíte? Já jsem chtěla synovi ukázat vaše zvířata.

Venkovan Krávy už jsem zahnal.

Markéta Viděli jsme ovce, kachny, slepice, kůzle. Jsme spokojení.

Šimon A zajíce.

Markéta A zajíce.

Venkovan (ukáže nahoru) Ty andělové letěli takhle nad seníkem v jedný šňůře za sebou, pěkně jeden za druhým. Támhle se otočili, zakroužili nad zvoničkou, jeden se zpozdlil, pak proletěli takhle kolem těch dvou topolů a pak zmizeli nad těma kopcema vzadu... (Stále ještě maluje na obloze dráhu. Dává se do deště a spršky vody stékají dolů po jeho vztyčeném mozolnatém ukazováku s nakráplým nehem. Hřbetem druhé ruky si stírá krůpěje z tváře)

Setmí se.

15. NA BŘEHU

Na břehu jezera. Slunce je navzdory pozdnímu říjnu při síle. Rákosí co chvíli poškádlí vítr. K vodě pomalu přicházejí Pavel a Kajetán. Na ramenou nesou masivní dřevěnou truhlu. Oba mají na sobě tmavé obleky, ovšem košile volně rozhalené, bez kravat. Oblázky vystřelují zpod podpatků černých polobotek. Náklad je těžký a chůze vratká.

Kajetán Vyrovnávej, vyrovnávej...

Pavel Podkluzuje to.

Kajetán Kam až?

Pavel Myslel jsem támhle k tomu stavidlu, víš? Tam mi to přijde pěkný. (Ztratí rovnováhu) Týjo, už to mohlo bejt...

Kajetán Je těžkej. Člověk by řek, takový písikle, takový tintítko, a... Přehodíme si ramena, jo?

- Pavel** Fyzička jde do háje.
- Kajetán** Mele se tam vevnitř. Vůbec nám to neusnadňuje. Je tady krásně. Volavka, ne?
- Pavel** Kde?
- Kajetán** Támhle.
- Pavel** To je větev.
- Kajetán** Tam za ní myslím.
- Pavel** Další větev.
- Kajetán** Aha. Dvě větve.
- Pavel** Já myslím, že tady je to ideální. Není sem vidět ze silnice a má tady takovou hráz. Bobří hráz.
- Kajetán** Krása.
- Pavel** Stojíš ve vodě.
- Kajetán** Další krása. Kurva.
- Pavel** No tak...
- Kajetán** Omlouvám se. **(Zaklepe na bednu)** Už jsme tady! Ale je to dost studený, připrav se. Odumírá mi chodidlo.
- Pavel** Pomaličku... pomaličku spouštíme.
Muži položí bednu na hranu stavidla.
(poté odklopí čelní desku směřující k hladině. Cosi vyklouzne z bedny a pleskne do vody) A je to...
- Oba hledí na hladinu. Ta po chvílce vyhladí své zčeřené kruhy do úplné nehybnosti. Když nepočítáme titěrné akné od vodoměrek.**
- Kajetán** Bude to tu mít hezký. Vydovádí se. Je tu prej hodně hluboko.
- Pavel** I dost ryb.
- Kajetán** No jo... Ale teď mě napadá... **(Zpozoruje, jak si Pavel otírá oči, a přestane)**
- Pavel** **(po chvíli)** Co tě napadá?
- Kajetán** Že za pár dnů budou Vánoce.
- Pavel** Chceš mu tam naházet dárky?
- Kajetán** Bramborovej salát a tak...
- Pavel** Vole... **(Usměje se a rozbřečí)**
- Kajetán** Spíš hrozí, že ho vylověj s ostatníma kaprama. Dokážeš ho sežrat? Já nevím. Když bude obalenej, tak snad jo. Ale možná jim potrhá síť a bude kapří hrdina.
- Pavel** To není chovný jezero.
- Kajetán** Fakt ne?
- Pavel** Ne. **(Po chvíli)** Můžem klidně i mlčet. Moc se žvaní. Všude.

- Kajetán** Máš pravdu. Dneska už ti nikdo nestrčí prst do zadku bez řečí.
- Pavel (zasměje se)** Taky se někdy bojím ticha.
- Kajetán** Zkusíme to chvilku, ne?
- Muži chodí podél mokré hranice jezera. Každý sám, bezcílně, zadumaně. Kouří, mžourají do udatného podzimního slunce, vítr jim čechrá vlasy.**
- Pavel** Jsme bez Filipa. **(Usedne na jeden z kamenů)**
- Kajetán (zazvoní mu mobil)** Do hajzlu, zapomněl jsem to típnout. **(Do telefonu)** Co je? **(Chvilí poslouchá a poté mobil vypne)** To snad ne.
- Pavel** Ta tvoje kráska?
- Kajetán** Ne, ta je dávno pryč. Volali z televize. Prej mě za tu rvačku nevyhoděj.
- Pavel** Ty ses porval?
- Kajetán** S jedním ublíženým klukem.
- Pavel** Máš moncla.
- Kajetán** A urazil mi kus zubu. Volali z televize, že mě za to fiasko nevykopnou. Že se jim vlastně strašně líbilo, jak jsem byl brutální. Že to teď frčí. Chtěj mi dát spešl soutěž, kde budu šikanovat lidi. **(Chvilí hledí na displej)** Vždycky se roztřesu, když v seznamu narazím na Filipovo číslo. Je najednou tak prázdný a strašidelný. Mám husí kůži. Děsí mě, jak dál nabízí tu svoji mrtvou šifru. Podívej. Ale divný je, že se ji neodvažuju vymazat. Jako bych tím pak Filise navždycky odseknul... **(Nadechne se a mrští mobil daleko do středu vodních spoust)**
- Pavel** Vyhodil jsi krásnej telefon!
- Kajetán** Mrdám na něj...
- Pavel** To mi imponuje.
- Kajetán** Mám doma ještě dva.
- Pavel (usměje se a jeho zarostlá nevyspalá tvář zkrásní)** Jen aby ti nezavolala Jezerní panna.
- Kajetán** Nebo Duch škeble.
- Pavel** Jsi vtipnej, to jo.
- Kajetán** Pitvořivej tlustej vtipálek. Žiju na dluh. Celý dny se sám sobě vůbec nevěnuju. Nemodlím se, nemedituju, nečtu si starý dopisy, mluvím, žeru, jsem cynickej, duchaplněj, prvoplánovej, lhostejněj, nestíhám, a takhle bych o sobě mohl mluvit věky. Jako by mi někdo seškvařil vlasečnice, kterejma jsem cejtil okolí. Zůstal jen ten Bratr vepř.
- Pavel** Jsme přetažený.
- Kajetán** Co Markéta?
- Pavel** Včera jsme se sešli. Říkala, že ze mě táhne... Vypadala nádherně. Ostříhala se na mikádo. Jenomže..., víš, já mám na ni asi vypěstovanou

nějakou alergii, já jsem hned prchlivej a vzteklej, nenechám ji domluvit. Něco jí vyčítám asi. **(Po chvíli)** Že měla vždycky na víc než na mě.

Kajetán (po chvíli) Mám ti to rozmlouvat?

Pavel Jistě že jo!

Kajetán Lepšího chlapa klofnout nemohla. Teda mohla, ale on právě uplaval. A já jsem na ni moc... obožživelník. Nechtěla by mě?

Pavel Včera povídala, že chce jen mě. Nespal jsem z toho celou noc. Chodil jsem sem a tam. Miluju ji. A nesnáším za to, jak je úžasná. To je na ní nesnesitelný. Ale naštěstí slintá, když spí. To mě drží nad vodou.

Kajetán Taky jsem čerstvě zamilovanej. A tentokrát nějak fest, člověče.

Pavel Jubilejní zářez?

Kajetán Ne ne ne, tahle asi uprchla z Matrixu nebo co. Žádná další omalovánka.

Pavel Jak se jmenuje?

Kajetán Stela. Je taková... chlapecká.

Pavel Tak budem doufat.

Kajetán Někdo nás šmíruje.

Pavel Kde?

Kajetán Nenápadně se podívej tam napravo k vrbám. Ty dvě.

Pavel Jdou po tobě?

Kajetán Jo.

Pavel Jdou přímo sem.

Jedna žena je vyzáblá a druhá kyprá, jak se na správnou komickou dvojici sluší. Ve skutečnosti jde legrace stranou. Ty dvě jsou dobrovolnými lidovými špehy Královny temných spádů, lokaji luciferské SIM karty! Obě koušou do broskve.

První Helenu uznávám. Je to fajn ženská, i když dospravovaná. Zato Lucii, tu nesnáším. Jak se objeví v telce, tak hned vypínám.

Druhá Náhodou, Lucka zpívá dobře, ne?

První Zpívá možná, ale jinak je děsná. Dyt' si neumí udržet žádnýho chlapa! Jenom z ní cucaj prachy.

Druhá Za to ona nemůže přeci. A její Filípek trpí.

Kajetán Filípek už netrpí.

Pavel se od přichozích kvapně vzdaluje. Zouvá si boty, svléká ponožky, vykasává nohavice a vstupuje na mělčinu.

První Já bych jí ani ruku nepodala. Dělá ze sebe neviňátko, ale má to vypočítaný. Jako všechny tydlenty přičemoudlý.

Druhá Zato Helena je sešitá z několika lidí, a to nikomu nevádí! A má víc potratů než zubů! Dyt' je trapná, jak furt skáče jak koza, dyt' je to důchodkyně, ne? A hraje si na zajdu.

- První** Strčí ty mladý košťata do kapsy.
- Kajetán** Není ona robot?
- Druhá** Saskia je robot.
- Kajetán** To všichni vědí. A Helena ne?
- První** Ach jo, já to tušila...
- Druhá** Dobrý děn. Vy ji znáte osobně, vidíte?
- Kajetán** Byl jsem u toho, když jí vyměňovali hlavu.
- Druhá** Vážně?
- První** Tak to je pro mě rozčarování...
- Kajetán** Helena fandí Spartě a Lucka Baníku.
- Druhá** Prosím?
- Kajetán** Nic. A vy se s holkama znáte?
- Druhá** Každý se s nima zná. I o vás mám všechno schovaný. Mám o všech všechno.
- První** Copak tu děláte? Randíte?
- Kajetán** Mám tu krámek. S potravinama.
- Druhá** Kde?
- Kajetán** Tady. Stojíte vevnitř. **(Nanosí na hromádku několik větviček, kamenů a listů. Listy posype zeminou, jiné pokrájí klíčem od auta)** Koupíte si něco? **(Nabízí list s hlínou)** Tohle je pizza s takovou speciální omáčkou. **(Nabízí větvičku)** Tohle je párek. **(Nabízí kamínky)** Tohle jsou sušenky. Ještě nejsou dopečený, musíte si počkat. Udělejte mi tady důlek a já do něj naleju mlíko, jo? Kofolu nemáme.
- Druhá (do ucha První)** On prej bere drogy...
- Kajetán (nabízí hrst hlíny)** Tohle jsou drogy. Ale ty jsou jen pro moje děvky.
- První Druhé šeptá do ucha.**
- Co si kdo vybere? Haló, otvíráme. Prosím, co to bude?
- Ženy svorně čučí.**
- No tak, co si dáte?
- Druhá** Já? Já nevím..., klacek.
- Kajetán** Párek!
- Druhá** Párek.
- Kajetán** Šest padesát.
- Ženy se po sobě podívají. Druhá poté zašmátrá v kabelce a zaplatí.**
- Kajetán** A vy si dáte?
- První** Já jen něco malýho.

Kajetán Chcete kousek týhle drogy? Je ještě teplá.

První Tak jo.

Kajetán A jste moje děvka?

První (zbledne) Nevím.

Kajetán Tak dobře. Třicet korun.

První Ale...

Druhá Dej to rači...

První platí roztřesenýma rukama.

Kajetán A že jste byly tak hodný zákaznice, tak vám někoho představím. Pavle! Pavle, pojd' sem k nám. Tady moje zákaznice mají o všech všechno. A já myslím, že tebe tam nemají. Máte ho tam?

Pavel brouzdá vodou zpátky ke břehu.

První Neznám ho.

Druhá Já taky ne.

Kajetán Pavel přece. Můj nejlepší kamarád. To nikde nepíšíou?

První Nevím.

Kajetán Pavle, co děláš?

Pavel Lovím hmyz, co spadnul do vody. Vynáším ho na břeh. Chtěl bych to dělat až do smrti.

Kajetán Pavel je záchranář. Dnes zachránil už padesát čtyři mušek a chrousta. Ale ten neměl zdravotní pojištění, znáte to.

První Aha.

Kajetán A víte vy, čím je Pavel známej? Úplně nejvic?

Druhá Nevíme. Já ho nikde nemám.

Kajetán Má opravdu překrásný, fantastický péro. Pavlíku, buď tak hodnej a ukaž tady mým zákaznicím svýho kolosálního pind'oura!

Pavel na něj chvíli hledí, pak mu opadají chmury z tváře a trhne zipem. Vystaví před ženami penis a ty zděšeně prchají pryč.

Pavel To byl krásnej pocit! Nádhera! Takový osvobození... Dík!

Kajetán Už vím, proč nelezu často do přírody. Vždycky si tam uvědomím, jak hloupě žiju. Každý den si slibuju, že zejtra už ale fakt začnu načisto. Jako do písanky. A hovno. Ale já opravdu chci bejt u toho, jak se život na týhle planetě rodí a dere nahoru! Já chci bejt k tomu zázraku přizvanéj...

Pavel Aspoň nejseš tak scvrklej strachem jako já. Já budu mít na hrobě nápis: Zemřel po těžkém boji na následky autocenzury. Jak ten vítr lítá hrudníkem, vid?

Kajetán Podívej támhle u doutníků, u těch rákosů. Měl jsem pocit, že jsem zahlídnul Filipa. Že se na moment vynořil...

- Pavel** Asi miluju svýho syna, člověče. I když mi je někdy tak protivnej a cizí. Už pět minut myslím na to, jaký dělá grimasy, když mu Markéta čistí uši...
- Kajetán** Mně zas nejde z hlavy ten tvůj ocas. Mistrovská práce.
- Pavel** Vážně? Mám na něj víc spolíhat?
- Kajetán** Zbytek těla ovšem fádní, až zmrvanej. Usmíváš se?
- Pavel** Jo.
- Kajetán** Myslíš, že máme my dva úplně stejně sil? Že kdybysme se začali žrát, tak z nás nic nezbyde?
- Pavel** Jako dvě pirani?
- Kajetán** Pirani středního věku. Kam běžíš?
- Pavel** Sletěla tam včela. Zachraňuju jí život. **(Nabírá včelu na prst)** Furt mi padá zpátky...
- Kajetán** Vem si tenhle klacík.
- Pavel** **(sleduje včelu zblízka)** Jak je promáčená, podívej. Dělej si ze mě prču, ale mě to fakt chytlo. Budu se tomu věnovat. Bude to můj hlavní koníček. Možná moje poslání. Budu blíž Filipovi... Náš tajnej oddíl akvabel se nám stejně rozpadnul... Budeš mi pomáhat? Támhle je beruška.
- Kajetán** Já mám na břehu obchůdek. Kdybys třeba někoho vylovil už moc pozdě, tak mi ho můžeš dodat. Prodávám i uzeniny.
- Pavel** Vole. Tak naber tu berušku, rychle.
- Kajetán** Mám boty. Seru na boty. Studenýýý... **(Zachraňuje berušku)** Slunéčko netečné... Ale ne, pohnula se! Ty vado, podívej se, žije!!
- Pavel** Shodils mi včelu...
- Kajetán** Beru berušku a odnesu ji do krámu. Dostane trochu horkýho mlíka s medem. Tak ne, musí počkat, támhle je ovád...
- Pavel** Bacha na řasy, omotávaj se kolem nohou.
- Kajetán** **(udělá pár kroků, zakopne a na moment zmizí celý ve vodě)** Jsme Laurel a Hardy, všimnul sis toho?
- Pavel** Když už seš tak zmáchanej, tak co kdybysme Filipovi naposled zatancovali?
- Kajetán** **(vyloví ováda a hodí ho na břeh)** To je dobrej nápad.
- Pavel** No tak třeba tu sestavu... Trojku.
- Kajetán** Tu na R.E.M.?
- Pavel** Tu.
- Kajetán** Ideální.
- Pavel** Budu předzpívat. Pozor na začátek druhý sloky. Tam je jen to čtvrtěční podtočení, švihnutí lýtkama a vynoření táááákhle. Jedem.

Kajetán Jedeš taky v saku?

Pavel V saku.

Dvojice akvabel začne tančit. Při vynoření jim voda crčí z rukávů a kapes. Jsou tajně sledovány z rákosí starým rybářem. Ten je však sleduje pouze pro vlastní potěchu. Na dně jezera se všechny kameny naráz obrátí na druhý bok. Na promítacím plátně zahlédneme osiřelý pokoj Filipovy babičky. Šeří se.

Konec

Žabikuch

(The Frogscalibur)

Kyberkabaret z roku 2004

...a tvoje mysl byla špinavá šavle, která se prosekala všema kecama na světě.

Charles Bukowski: Fáze

OSOBY A „OSOBY“:

Přílepek na Měsíci

Vladimír Remek (posléze Vladimír Remake), 2. český kosmonaut

Matka

Otec

Lenka

Sandra

Remkova družina

Lara Croft

Pan Otesaný

Jerzy Witold Mankiewicz

Remkovi sokové

Dr. Sowchozz, metrosexuál

Sled', chobotnatý poskok

Bašmandrila, nestvůra

Jásir Dupont, vůdce Introvertas

Velká mažoretka

Bytosti na cestě k Žabikuchu

Beduínská babička

Zoltan Q, prorok

Heit'o, potkanka

Stieg Uwe Trottestam, guvernér Mahoy

Monehwun, panna z vodopádu

1. WONDERBOY

Naše pozornost se zahušťuje kolem prostého lůžka ve staromládeneckém pokojíku. Vladimír je dosud zachumlán do peřin, a to tak přesvědčivě, že ani nepoznáme, kdo jej dnes hraje. Zní výpalná skladba Wonderboy od Tenacious D. O zpěv se dělí dva čokovíti fantómové ze souhvězdí DirTea 3. První, bělostný, prorokuje Vladimírovi úžasnost, druhý boj do poslední krvinky. Druhému crčí z aury tér. Vitální fantómové donutí Vladimíra vstát z postele a pustit se do ranní hygieny. V závěru písně, když se nad pokojem rozbřeskne vesmír a dýchnou galaktické dálavy, vyzývají oba fantómové hrdinu k mezihvězdné pouti. S posledním taktém skladby oba podivíni zmizí, zůstává jen český třicátník v nátělníku.

2. TŘICÁTNÍK V NÁTĚLNÍKU

Vladimír Děším se, že přijdu do koupelny a uvidím zubní pastu, kterou moji rodiče nevymačkávají zezadu, ale halabala, odkud se jim zlíbí. Nenávidím to.

3. PŘÍLEPEK NA MĚSÍCI

Přílepek na Měsíci je velmi podobný tomu z němého Mélièsova filmu Cesta na Měsíc. Připomíná volské oko, lidskou tvář protlačenou modelínou. Zírá z horního rohu jeviště jako oteklá kašovitá pavučina. Komentuje celou hru s blahosklonným výrazem. Intelektuálně je ve fázi permanentního úplňku.

Přílepek Hledím na vás z Měsíce už milióny let. Přesto je mi do zpěvu. Občas se zjevují ve snech hadím ženám, posunovačům a přeborníkům ve scrabble. Budu vám vyprávět příběh. Jeho hrdinou je ten muž dole. Jeho rodiče mu dali trochu nešťastné jméno: Vladimír Remek. Patří mezi takzvané kopřivkové lidi. Povrch Země se jimi oprudí, ale po chvíli, po nějakých šedesáti sedmdesáti letech z kůže planety bez povšimnutí zmizí. Vladimír tedy není žádný lumen. Chce se však stát 2. českým kosmonautem. A získat bájný meč.

4. KAM OKO POHLÉDNE

Vladimír sedí na posteli a polyká vitamíny. Náhle strne. Vymršťí se a jedním skokem je u dveří svého pokoje. Sáhne hbitě za dveře a už drží v dlani čtyři oční bulvy. Zpoza dveří se vyhrnou jeho rodiče. Jednou rukou si zakrývají vyprázdněné oční důlky, druhou šmátrají po nezdrárném synovi.

Otec + Matka Dej nám naše oči! Dej nám naše oči! Vrať nám oči!!

Vladimír chvíli kličkuje s bulvami na dlani a nechá si od tápajících rodičů porážet nábytek. Poté zoufalcům bulvy navrátí. Rodiče si je vmžiku zapustí do tváří.

Vladimír Proč mě pořád špehujete? Proč?

Matka Měl jsi tu divný ticho.

Otec Jo.

Vladimír No a?

Matka Měli jsme strach, jestli sis neublížil...

Otec Jo.

Matka Nestyd' se, jestli sis to... dělal.

Vladimír Cože?!

Otec Jo.

Matka My jsme v tomhle moderní přece. Můžem si o tom povídat. Jak mu říkáš? Jácíček?

Vladimír Co?!

Matka Jácíček?

Otec Jo?

Vladimír Co to melete?

Matka Není to nic nezdravýho, neboj se. Až si najdeš slečnu, hodíš to za hlavu.

Otec Jo.

Vladimír Starejte se o svý! Nemotejte se mi do života laskavě. **(Otcí)** A ty zavři pusu, nemusím vidět, jak ti v ní zasychají chipsy...

Otec dá Vladimírovi herdu do ramene. Matka se rozpláče. Vladimír je vytočený, otec zaskočený.

Přílepek Zatrápená věc, když se do sebe navezou ti nejbližší, nikoho v tu chvíli nezajímá, jak krásně kvete brambořík. **(V pokoji se setmí)** Vladimír nemá pronikavé úspěchy u žen. Jedna dívka mu řekla, že se na něj dokáže dívat pouze přes plátek citrónu...

Vladimír (ze tmy) Copak je? Kápla sis to do očí? Mám ti to vypláchnout? Nesahám na tebe...

Přílepek Dnes je dívka šťastně vdaná za majitele tiskárny. Při svatebním obřadu však hleděla na kněze přes plátek cukety a na manžela nahlíží od svatební noci pouze přes kiwi... O tom se však Vladimír nikdy nedozvěděl. Zablokoval se. Veškerý čas trávil u počítače. Jeho pas začala obepínat obruč nehybného tuku... Až se jednoho dne rozdrnčel zvonek...

5. LENKA NAVŽDY

Vladimír otevírá dveře. Stojí za nimi křehká blondýnka s pletenou čapkou na hlavě.

Přílepek Lenka.

Lenka Jsem Lenka.

Vladimír Dobrý den.

Lenka Nabízím velmi výhodné kolekce cédéček. Přivydělávám si tím.

Vladimír Aha. Tedy...

- Lenka** Jaká mám?
- Vladimír** Ano...
- Lenka** Vás bych si dovolila odhadnout na... U2. Jedno CD stojí pouze 150 korun.
- Vladimír** Opravdu? To je velmi nečekaná cena..., U2 za stopade? Hmm...
- Lenka** Ano, ano, podívejte se, jsou to opravdu praví U2. Jen s nimi nezpívá Bono. Proto je to tak výhodné.
- Vladimír** Aha..., a..., tak je to... Víte...
- Lenka** Chcete je koupit?
- Vladimír** Ano.
- Vladimír** zůstane stát po odchodu Lenky u rozcapených dveří a jeho srdce málem vytlučte hrudnímu koši duši... Přistoupí k němu otec.
- Otec** Chci koupit mámě Harley-Davidson.
- Vladimír** Hmm...
- Otec** Ale má to problém.
- Vladimír** Jakej?
- Otec** Je to strašně moc drahý. Dáš si pivo?
- Vladimír** Ne.
- Přílepek** Vladimír se rozhodl, že Lenku osloví. Ale chvíli to trvalo. Koupil si díky tomu CD novinku Jackson Five z roku 2003 a zaručeně pravého Franka Sinatru s hlasem Jiřího Zmožka. Poté se osmělil a pozval Lenku na kávu. Přišla v nádherných oranžových šatech a pletené čepičce.

6. SILNÉ TCHIBO

- Vladimír** s **Lenkou** sedí na terase kavárny. Lžičky rozverně cinkají o zaoblené boky presových hrnečků a jako by neslyšně vykřikovaly: Máš babu.
- Lenka** Já jsem úplně zavalená plánama. Chci toho strašně moc. Cestovat, malovat, založit humanitární organizaci, projet celou Jižní Ameriku, mít osm dětí, naučit se norsky, chodit na taiči, nazpívat desku... Asi se roztrhám. Neunavuju tě tím?
- Vladimír** Ne, vůbec ne.
- Lenka** A o čem sníš ty?
- Vladimír** No, já dost... hraju. Hraju hry na počítači.
- Lenka** Jsi ten..., pařan?
- Vladimír** Jo. Ale nezávodím nebo tak. Spíš si tak dumám o vesmíru. Trochu se stydím, že... nejsem moc na Zemi.
- Lenka** Hraješ takový ty střílečky?
- Vladimír** Taky. Ale spíš takový ty... rafinovanější. Spíš fantasy jako.
- Lenka** Zajímavý. To je pro mě španělská vesnice. Zasněžíš mě do toho?

- Vladimír** Rád. Moc rád. Ale budu muset nejdřív pořádně uklidit. Jsem dost... čistotnej a...
- Ke stolku přistoupí podmračená dívka.**
- Sandra** Hledám vás jako pizda už půl hodiny.
- Lenka** To je moje sestra Sandra. Tohle je Vláša.
- Sandra** (chvíli si Remka měří) Nic extra teda.
- Lenka** Dáš si něco?
- Sandra** Střík. Byla jsem si nechat utáhnout rovnátka. Ten úchylák doktor mi naschvál osahával prstem jazyk. Ty chlapi jsou posedlý prasata.
- Přijde číšník. (Je velmi podobný mému bratrovi – pozn. autora.)**
- Číšník** Co si dáme, slečinko?
- Sandra** Nejsem slečinka ani kotě, jasný?
- Číšník** Ani číča?
- Sandra** Absolutně ne. Chci střík. Bílej, zdůrazňuju. A hezky pomalu: deci vína a dvě deci mattonky. Ne dvě deci vína a deci něčeho nabublanýho z kohoutku.
- Číšník** Rozkaz. Jak si roštěnka ráčí přát. (Odejde)
- Sandra** Debil. Už sem nikdy nepudu.
- Lenka** Právě jsme si s Vlášou povídali o zálibách...
- Sandra** (rentgenuje Remka očima) Bude to asi spíš o IQ, že jo? Cestou sem jsem potkala Tomáše. Ptal se po tobě. Aby si nemyslel, že mu zahejbáš.
- Lenka** Je to trochu komplikovanější... My s Tomášem...
- Sandra** (Vladimírovi) Co si od mý ségry slibuješ? Ona je měkkosrdcatá, takže lidi mate svojí otevřeností, ale jak znám její vkus, tak není zrovna na tuctáky.
- Lenka** Prosím tě, Sandro...
- Sandra** Nech toho! Za pár dnů mě zase budeš posílat, abych maníkovi řekla, že si váš vztah mylně vykládá, že toužíš po kamarádství. Ona totiž věří na kamarádství s chámovodem, víš?
- Vladimír** Asi bych měl jít... Mám ještě nějakou práci.
- Sandra** Co děláš? Pojišťováka, v bance nebo tak něco, ne? (K Lence) Nezačínej, nech toho. Já to pak nebudu žehlit.
- Číšník přináší střík.**
- Sandra** No jasně, tohle je červený střík!
- Číšník** Piješ mi děsně krev, bejby. To proto.
- Sandra** Ten nechci. Příště si objednávku napište. Vzadu vám ji někdo přečte.
- Číšník do sebe naráz obrátí červený střík.**
- Číšník** Jdu pustit Boba Marleyho. (Odejde)

- Lenka** Vládo, nějak se to celý zvrtilo. Já se moc omlouvám, já...
- Vladimír** Utekl mi číšník. Já to zaplatím vevnitř.
- Sandra** Bez toho střiku ale. A neber si to zle, ty mý řeči. Najdi si spíš holku z vesnice. Ty jsou takový víc... emisivní.
- Lenka** Submisivní.
- Sandra** Ty seš chytrá jak prdel, vid? Teď machruj. Stejně mám pocit, že mi ty rovnátka utáhnul nějak moc. Úplně mi tadyhle trne...
- Vladimír vezme ze stolu účtenku a odchází.**
- Přílepek** Některé věci vypadají zvenku jen jako nepříjemná epizoda. Ale ona žahavá zkušenost z kavárny Vladimíra Remka navždy poznamenala. Zabarikádoval se u svého počítače. Přestal vyplachovat vlasy z hřebenu. Nedbal lákání rodičů k televizním pořadům. Pil litry coly. Stal se bojovníkem na plný úvazek...

7. TŘI ŽIVOTY

Celé jeviště jako by se proměnilo v obrazovku počítače. Po obvodu se rozsvěcují hesla a funkce. Grafika „bojiště“ je poměrně realistická – ponuré skladiště plné haraburdí. Nějaké sudy s naftou, zarezlé karosérie aut.

- Hlas** Vítám vás ve hře Crashmaker. Jakou si přejete zbraň? Plazmovou pušku, bazuku, plamenomet, samopal?
- Vladimír** Samopal. (Potězká v rukou futuristickou verzi toho, co tisknou v dešti pohraničníci)
- Hlas** Balíček nouze: mačeta, granáty, nunčaky, vrhací nože, sekýra?
- Vladimír** Granát. (Zasune za opasek granát. Pomyslí si, že si měl raději vzít sadu vrhacích nožů) Ale ne, nejsem v teleshoppingu, uchechtne se. (Je to takový jeho... humor)
- Hlas** Máte tři a půl minuty na to, abyste se dostal do arabského paláce a vypnul jaderné rakety. A máte celkem tři životy. Začínáme?
- Vladimír** Jo.

Hra se rozeběhne. Labyrint skladišť se dá do pohybu. Nástrahy se však neodehrávají pouze na plátně, nýbrž i plasticky v prostoru! Poněkud prkenně se zpoza vraků vynořují hrdlořezové a střílí či kopou vstříc Vladimírovi. Takovou grafiku divadlo ještě nevidělo! Vladimír kosí desperáty, kteří po zásahu na moment ztuhnou a vydají zvuk, jako když se utrhne umyvadlo. Chlístance krve létají vzduchem jako koberce. Vladimír proběhl celý sklad a dostal se až na nádvoří paláce s cibulovitými věžemi. Tam přehlédne beduínskou babičku. Košíček v jejích rukách je ve skutečnosti kanón a Vladimírov první život se poroučí na dlažbu.

Do háje. Bábo pitomá...

Hlas Druhý život. Máte tři a půl minuty. Start?

Vladimír Pojdme.

Znovu celý sklad a křečovítí žoldáci. Vladimír je všechny pobije a přijde jen o pár bodů, když zbrkle odkrágluje i zástupce Červeného kříže. Jeho syčivé „Wow!“ nic nevysvětluje. Vladimír se opět dostává na nádvoří, zamíří vervně doleva..., a babka nikde. Je totiž pro změnu vpravo a ustřelí Vládovi hlavu něčím, co připomíná Zlaté stránky zabalené v punčocháčích. Vladimír se svíjí v tratolišti vlastní krve.

Bábo pitomá... Kdo ti bude vydělávat na důchod?

Vládův humor. Ach jo.

Hlas Máte poslední život! Jaderné hlavice jsou připraveny zničit naši civilizaci! Máte pouhé tři minuty!

Vladimír Tři a půl, ne?

Hlas Bejvávalo. Start?

Vladimír Jo.

Ratatata předchozí: kvanta zmasakrovaných ve skladu a jen lehce škrábnutý zástupce Červeného kříže. Remek je na nádvoří. Mazaně nestřílí vlevo ani vpravo, nýbrž hodí granát přímo před sebe. Beduínská stařena je zasažena a po saltu zůstane ležet na zemi. Vladimír se ji chystá přebročit a zamířit k palácovým dveřím, když tu náhle...

Beduínská babička Počkej, chlapče, počkej chvíli...

Vladimír Copak je? Musím zastavit nukleární hrozbu...

Babička Nestarej se o hovadiny, hochu. Jen se rozptyluješ.

Hlas Máte poslední minutu!

Vladimír Musím pohnout... Navíc jste mě už dvakrát sejmula...

Babička (uchopí jej třaslavou vyzáblou paží za předloktí) Co tady děláš? Tohle je zábava pro kretény, ne pro tebe! Kdyby mi neshořel dům od vánočního stromku, taky bych si takhle nepřivydělávala.

Vladimír Vy a vánoční stromek?

Babička Zkoušela jsem, co na tom máte...

Hlas Poslední půlminuta! Družice aktivují hlavice!

Babička Ty máš na víc. Jsi nadosah vesmíru... Získáš bájný meč a zachráníš lidstvo od megašmíráků. Tohle je střílečka pro dementy. Vráťš lidem svobodu a důstojnost. A vysloužíš si i... lásku..., ech.

Vladimír Lenku?

Hlas Čtyři, tři, dva, jedna, nula, prášk. Rakety dopadají na New York, Paříž, Londýn, Berlín, Prahu, Řím, na Brusel. Zničil jsi náš ráj, pitomče!

Tma.

8. RODINNÁ PORADA

Vladimír se celý upocený odvrátí od monitoru. Prohrábne třesoucí se rukou klečový porost na hlavě a svlaží polknutím hrdlo. Soustředí se na štěrchavé zvuky za dveřmi.

Vladimír Copak je?

Otec Nenech se rušit. Rušíme?

Vladimír Normálně.

Otec Hele, my...

Vladimír Pojdte dál.

Rodiče ostýchavě vstoupí do jeho království. Nebo jak tu zašedlou nevětranou pastoušku nazvat. Matka se chystá napít z plastické láhve.

Vladimír Pozor, hodil jsem dovnitř vajgla.

Matka Ty kouříš?

Vladimír Znova jsem začal.

Matka Říkali jsme si s tátou, že jsme z nás nešťastný.

Vladimír Tati, klidně to shod' na zem a posaď se. Nesedej na zem.

Otec Dobrý.

Matka Jsme čím dál víc zavřený v tom našem bytě. Bojíme se vycházet, že jo?

Vladimír Já se nebojím. Jen už nechci.

Matka Táta má navíc depresi z tý nezaměstnanosti. Svoji.

Vladimír Na to kašli, tati.

Otec Nemluv takhle se svým tátou, chlapče.

Vladimír Nic jsem neřek.

Otec Nemluv takhle se svým tátou, chlapče.

Matka Neřek ti nic špatného.

Otec Promiň.

Matka Všude nás pozorují.

Vladimír Kdo?

Matka Nevím kdo. Všude jsou kamery, různý čidla a pípátka... Věď o nás všechno. Jak máme žít, když nás furt někdo špehuje? No uznej. Zatahujem před nima závěsy i ve dne a tátovi to připomíná okupaci, takže z toho má další depresi a podívej se, jak se mi ztrácí před očima... Bojíme se.

Otec Velkej bratr nás sleduje. Já to taky čet, neměj mě za vola.

Matka Ale nemá, to víš, že ne. Že nemáš?

Vladimír Já toho Velkýho bratra najdu a zabiju ho. Slibuju. A ty nahrávky vám donesu.

Matka Ty přitom pláčeš. Copak je ti? Nejseš taky zhrouceněj jako my?

- Vladimír** Tady jsem hovno, ale ve svém světě ne. Tam mě potřebují.
- Matka** Ty bys potřeboval ženskou, víš? Jsi fešnej kluk, přeci si můžeš přes tenhle počítač nějakou nabrnknout, ne?
- Vladimír** Je pravda, že jsem s jednou chatoval a vypadalo to slibně. Udělal jsem ze sebe tak trochu chlápka do nepohody, co miluje muziku a rád se tak toulá... Vona psala, že je zraněná z minulejch vztahů a že jí není proti srsti anální sex...
- Matka** To chápu...
- Vladimír** Psala, že je úplně obyčejná a že se ráda směje.
- Matka** Jako já.
- Vladimír** No a tak jsme si i smluvili rande. Že se poznáme podle knížky *To by se zvěrolékaři stát nemělo. (Bere do ruky tu knihu a otáčí se doprava)* Čekal jsem napjatě, kdo vstoupí, jaká bude...
- Sandra** *(vystoupí z boku s knihou v ruce. Zděsí se)* Do prdele... *(Chvatně odejde)*
- Vladimír** Jsem marnej.
- Otec** Někdo sem de po schodech. Mám to voposlouchaný.
- Matka** Taťkovi se děsně lepší sluch...
- Vladimír** A i když nějakou potkám, tak jí povím všechny nacvičený hlášky a fórky, co povídám každý, a začnu ji nudit. Nemám tělo, humor, prachy, nic.
- Otec** Za dveřma je něco... nepředstavitelnýho. *(Schová se pod postel. Nahmatá ve tmě zakutálenou propisovačku a napřáhne ji na obranu)*
Zvonek u dveří.
(tlumen matraci) Nikdo nesmíte otevřít! Vysálo by nás to!
- Přílepek** Hmm, já za ty dveře vidím a musím uznat, že na kliku a kukátko dýchá něco opravdu bizarního...
- Matka** Mám o tátu strach. Všude cítí pohledy.
- Vladimír** *(odhodlaně)* Jdu otevřít. Co můžu ztratit? Jdu.
- Otec** Nééééééé!!
- Vladimír** *sevrě kliku.*
- Přílepek** Teď to asi nebude pro mladistvé...
- Vladimír** *škusne klikou, dveře se otevřou a nikdo za nimi nestojí.*
Jsme všichni přetažení. Pauza. Ba ne, přímo před Vladimírem stojí obrovská plžovitá nestvůra se čtyřma rukama. Bašmandrila. Vpíjí do něj svůj maniakální pohled. Díky sedmému rozměru je však pro vás neviditelná. Slovo „divadlo“ odhodte, je zavádějící. Použijte „tušidlo“. Vladimír sebere ze země krabičku a zabouchne dveře. Matka pomáhá manželovi na nohy. Ten nebohý muž pod postelí v momentu nevyšlovné hrůzy zešedivěl. Spíš zbělal. V jeho dosud poměrně hustém porostu nenajdeme jedinou temnější žíni. Je bílý jak na hlavu padlý sníh. Všichni tři Remkovi na sebe mlčky hledí. Matka si zakryje ústa dlaní. Syn ztěžka usedne. Sněhobílý otec, ač degradován vytahaným domácím oblečkem, má šarm učitele samurajů...

9. VÍTEJTE VE HŘE

Hlas Vladimíra Tak jsem ji konečně našel. Jsem v ní. To už není jen kratochvíle pro zabítí nudy. Tohle je... posláním.

Během Vladimírova proslovu se na plátně vynořují cedule s nápisy. Jako když ozařujete dálkovými světly auta informační značky u dálnice. Na vteřinu vzplanou poselství jako: Ale..., To jsi ty, vítej ve hře!, V močálu, Opatrně, Bájný meč, Neohlížejte se!, Žabikuch, Zapomeň na ni, Lara, Najdi uzlinu, Šest černých rytířů etc.

Hlas Vladimíra Překvapilo mě, že na obalu krabice vypadá ten slavný Žabikuch jako zvětšená kudlička s ostrím uvnitř rybky, co mi jako malému zrezivěla na dešti.

Přílepek Vladimír správně vytušil, že tady půjde o všechno. Dokážou být kopřivkovi lidé hrdiny? Dokážete to vy? Je fantasy jen dudlíkem pro dospělé? Nebo je to šance pro muže, jak se neproměnit v bůček?

Ostré světlo na Vladimíra u počítače. Z parapetu na zem popadají květináče s kaktusy. Žárovka v lampě zabliká a odvedle zaslechneme dušený vrískot rodičů.

Vladimír Vtahuje mě to... Nevěřím, že tohle vyrobili Korejci...

Jeviště se znovu promění v obrazovku. Celou ji pokryjí vesmírné dálavy, hvězdokupy se nám vrší před očima jako o žních. Remkovi se naskytne pohled na tyto ikony: Mapy, Nepřátelé, Družina, Zbraně, Rádci. Ozve se důvěrně známý hlas. Nikoliv Přílepku na Měsíci, ten se zaobírá meditací. Je to hlas průvodce nukleární šlamastykou z předchozí bojové hry.

Hlas Vítejte ve hře. Vaše jméno?

Vladimír Remek.

Hlas Ihned si je změňte. Pokud ve hře zahynete, vyvalí se ve Zpětné Genocidě spousta ničivé energie a zahubí i vaše jmenovce. Navrhuji: Remake.

Vladimír Vladimír Remake? Dobrá. Váš hlas už znám. Kdo jste?

Hlas Jsem nahoře vpravo. Jsem ten... modrý čtvereček. Ano, jsem modrý čtvereček. Dokud blikám, žijete.

Vladimír Chtěl jste říct: hraje.

Čtvereček To je jedno a totéž. Je už pozdě hledět tak vyjeveně. Opravdu chcete vstoupit do Žabikuchu?

Vladimír (po zhruba sedmi vteřinách) Vy nevěříte, že vyhraju, že ne?

Čtvereček Je důležité, v co věří modrý čtvereček?

Vladimír Pro mě jo.

Čtvereček Je to jako vsadit si na poníka při Velké pardubické...

Přílepek (procitne ze zahloubání) To je trefné... O čem je tu řeč?

- Vladimír** Víím, že zvítězím. Žiju pro to. Jdu do hry. Získám Žabikuch a osekám ze sebe všechnu tu ubohost.
- Čtvereček** (mnohem krychlovitějším, obřadním hlasem) Jste ve hře, Vladimíre!
Hvězdné nebe na obrazovce se zahustí do plazmatické polevy a poté se rozzní.
- Přílepek** Mnohé z vás hvězdy děsí. Chtěli byste je mít blíž, symetricky vyrovnané, s inventárnými čísly. Poslušné. Pak by z nich nešel strach. Jenže to už by nebyly hvězdy, ale lampy v drůbežárně.
- Vladimír** Nepřátelé... Nikdy jsem neměl nepřátele. Byl jsem všem volnej. Teď je získám. Takže si vlastně polepším.
- Přílepek** Hm, to je logika čičačů ředidla, chlapče.
- Vladimír** Kliknu na Nepřátele. Možná budou zábavní jako ten seriál. Jen s opačným znamínkem.
Ikona Nepřátelé zapulzuje.

10. DR. SOWCHOOZ

Jsme v místnosti plné obrazovek. Vzadu na židli sedí spoutaný muž se stříbrnou náplastí přes ústa. Vepředu, čelem k publiku, postává Dr. Sowchozz. Úzkostlivě pěstěný muž ve značkovém obleku. Loupe grapefruit.

- Sowchozz** Odpovím takhle: jsem mimo dobro a zlo. Tyhle kategorie jsou sice romantické, ale zastaralé. Za ty bych si nemohl koupit tanga prošivaná diamantovými vlákny. Existuje místo mimo dobro a zlo. Tahle kancelář. Já vlastně jen obchoduji s obrázky. Tolik žádné dobro a zlo nevydělá. Ehm... Haló? **(Zahrká přístrojem)** Ten diktafon kleknul. **(Ke spoutanému)** A teď už mi ty hajzle pověz, kde najdu Žabikuch.
- Muž** Unggggh...
- Sowchozz** **(ukáže na jednu z obrazovek)** Tady tě mám natočeného v dost choulostivé situaci. Vidíš? A tady další a další. Mám tisíce nahrávek, jak tlačíš lejno ze zadku. Velké detaily na otvor a vypoulené oči. Když to šikovně sestříhám a odešlu, přijdeš o svoji důstojnost natotata. **(Strhne mu pásku)** Co říkáš tomuhle? 6. říjen 2001. Nechutný! Cos ten den jedl? Ta barva a tvar... Krevety? Hele, hrozinka! Můžu to poslat tvój dceři?
- Muž** Moje rodina je na to připravená... A navíc jsem už roky sám. Jsem psanec. Nemůžeš na mě.
- Sowchozz** Jsi nejlepší detektiv Pátého Oxymoronu. Zaplatím ti.
- Muž** Žabikuch je naše poslední naděje. Nedovedu tě k němu. Něčeho bych se napil.
Vstoupí Sled', doktorův chobotnatý poskok. Jeho pán mu s oblibou říká ÍÁ Umělá inteligence. K potrhání, že?
- Sled'** **(odzátkuje láhev s kapalinou drastické barvy)** Mám mu dát loka, šéfe?

- Sowchozz** Co v tom je?
- Sled'** Můj koktejl. Rybí tuk, aviváž a pár kapek odlakovače.
- Sowchozz** M-é-h-o odlakovače?
- Sled'** Jen pár kapek...
- Sowchozz** Nalij to do něj.
- Sled'** (přistoupí k hrdému muži a s pomocí trychtýře mu vpraví směs do hrdla) Nějak ses zakuckal, kámo.
- Sowchozz** Vynech ty duchaplnosti. A ty mluv, nebo dostaneš nášup.
- Muž** (šupinatým, vyběleným a odlakovaným hlasem) Nic ti neřeknu. (Zní to ovšem jako i-i-e-ek-hu)
- Sled'** To nechápu. Je to tvrdák teda. To hledím teda.
- Sowchozz** Co to komentuješ...
- Sled'** Říkám jen, že mi nejde na rozum, jak je vodolnej.
- Sowchozz** Co tobě jde na rozum? Jsi jedinej člověk, co znám, kterej nepochopil omalovánky!
- Sled'** Však taky jo, proč platit knížku, když si ji musím sám doto... dovytvořovat barvama.
- Sowchozz** Přiveď Bašmandrílu.
- Zvuk a konstrukce toho slova očividně rozruší Sledě i zajatce.**
- Sled'** Jéje, to já mu radši podríznu krk. Bašmandrílu ne, to ten chlapík děsně zkusí...
- Sowchozz se na Sledě upřeně zadívá. Znamená to asi tohle: Běž, nebo si vezmeš Bašmandrílu do podnájmu. Sled' odejde.**
- Sowchozz** (urovná slupky grepu do úhledného komínku) Tohle je pěkná nahrávka. 22. září 1989, tvoje černá chvílka, kdys uvažoval, že skočíš pod vlak. Už za malou chvílku poznáš, že ses tehdy rozhodl špatně...
- Bašmandríla** (vstupuje do místnosti. Spíš leze. Je to čtyřruká nestvůra s obličejem nadopované operní pěvkyně a tělem bradavičnatého slimáka. Nechává za sebou slizký pruh) Mám tu práci. Mám tu práci.
- Sled'** Je úplně vyhládlá...
- Sowchozz** To je namístě.
- Bašmandríla** Chtěla jsem si koupit náušnice. Měli takový koňský podkovy z mexického zlata. Ale nechtěla jsem si dělat další díry do ucha. Tak sem si je nekoupila. Teď mám z toho křeče v pupku. To mladou holku zradí chtíč. Mám tady práci.
- Sowchozz** Je to tady tenhle pán, co se neumí chovat. Nezná bonton. A tenhle Pan Neotesaný námi navíc pohrdá. Brekeke, že?
- Bašmandríla** (přiblíží obličej k zajatcovu) Pan Neotesaný... Guth-Jarkovský byl podle něho automechanik asi. Nechal by mě Pan Neotesaný stát těhotnou v tramvaji?

Sled' Já du na vzduch... (Odejde)

Muž Nezlomíte mě.

Bašmandrila Zlomíme oplatku, suché saranče i tebe. Mám s sebou kabelku. (Pozvedne třetí rukou jelenicovou brašnu) Mám v ní líčidla. (Vytahuje dláto, palici, francouzský klíč a letlampu) Předěláme našeho Pana Neotesaného v Pana Otesaného... (Postaví se před zajatce a v rukou se jí míhá náradí. Zní strašlivý bolestný řev. Ve finále pozvedne dva činely a několikrát jimi o sebe praští ve výši tušené nebožákovy hlavy)

Tma.

11. PROROK

Vladimír Mám proti sobě Ligu Maniaků! A kdo je vůbec ten štramák v obleku? Vypadá jako Gary Oldman...

Čtvereček Klikni na Rádce, Vladimíre. Trochu ti nahrávám, všiml sis? Nemarní čas, tvoji sokové mají náskok.

Vladimír Potřebuju Rádce.

Na plátně spatříme spleť temných vlhkých chodeb a haldy odpadků.

Přílepek Podívejme, Vladimír se ocitl v krajině katakomb Zonah Ejzrí. Lákají na levné ubytování a hlavně na to, že sem údajně nedohlédnou žádné kamery. Ale taky se tu skrývá hlava teroristického Svazu Introvertů Jásir Dupont. A další nevýhodou Zonah Ejzrí jsou stovky páchnoucích mutantů. Vznikli zkřížením ozářených lidských a potkaních genů. Rochňají se v radioaktivním odpadu.

Vladimír (k jednomu ze stínů, co se odloupl od zdiva katakomby) Hledám věstce a proroka Zoltana Q.

Stín prskne, zapiští a zmizí.

Přílepek Jeden z potkaních mutantů. Nebezpečné místo.

Ze tmy zasvítí další oči. K Vladimírovi ostýchavě přistoupí potkanka Heit'o.

Heit'o Hledáš Proroka?

Vladimír Ano. Kdo jsi?

Heit'o Heit'o. Potkanka.

Vladimír Myší žena?

Heit'o Potkanka. Otec je potkan, matka dělá v jídelně Kva-cho-g. Utírá mastný vikslajvant hadrem.

Vladimír Tvůj otec je potkan?

Heit'o Ano, ale vzdělaný. Objevil využití lidské DNA při výrobě pneumatik. Matka sice nemá chlupatou tvář, ale je to povrchní klepna. Hlásím se k potkanům.

Vladimír Přemýšlím, proč jsme se my dva setkali...

Heit'o Abych tě kousla. Proto. (**Přistoupí k Remkovi a decentně mu prokousne dlaň nad palcem**) Už musím. (**Odběhne**)

Vladimír si ovazuje kapesníkem ránu a zezadu přijíždí invalidní vozík. Sedí na něm lysolebý muž. Plnovous má k hlavě přichycený očividně gumou jak v němé grotesce. Němý však rozhodně není. Jeho tělo se svíjí v návalech křečí a muž vyráží steny a výkřiky s chraptivým dovětkem. K bokům vozíku jsou připoutány plastové barely. Jsou do půli zaplněné vazkou tekutinou. Do vozíku tlačí dvě útlé ženy ve sněhobílých rízách.

Zoltan Q Ech, uff, ach... Ty jsi Remake? Oooch, ehmm! Čekal jsem tě. Míříš za Žabikuchem, poše... áááh, eh... pošetilče.

Vladimír Ano. Vy jste Prorok Zoltan Q, nemýlím-li se.

Jedna z bělostných žen přikývne.

Zoltan Q Oooo... mám dar vidění... ehhhh... vši budoucnosti... iiiih!

Vladimír Trpíte bolestmi?

Zoltan Q Eeee... trpím orgasmy... ééééé ááááá... Můj dar prozíravosti je éééééááááá vykoupen permanentním orgasmem... jéééch!

Druhá úbělová postava otře prorokovi vlhké čelo.

Vladimír Cože?

Zoltan Q Bez ustááánííí ejakuluji... áááááh!

Někteří jsme už došli k poznání, čím se plní ony dva plastové barely...

Přílepek Nechci zdržovat, ale podle některých teorií to byly právě hektolitry Zoltanova spermatu vylívané do odpadního potrubí, co spolu s radiací zplodily potkaní mutanty.

Zoltan Q Houuubelec!

Přílepek Říká se.

Zoltan Q Bushshits! (**Tento výraz z politických důvodů raději nepřekládám – pozn. překladatele**)

Vladimír Prosím?

Zoltan Q Co chceš? Áááh... jééé!

Vladimír Kdo je můj úhlavní nepřítel a jak mu čelit?

Zoltan Q Éééch, jóóó... Jmenuje se Dr. Sowchozz. Patří mu výstupy ze všech kamer v Galaxii. Má zmapovaný každý pohyb, slovo, akci. Na každého něco má. Všechno.

Vladimír (**zaskočeně**) I na mě...?

Zoltan Q I na mě... éééh jóóó!

Vladimír Možná hloupá otázka, ale... Co je vlastně Žabikuch?

Zoltan Q Bájný meč na rohu všech přání. Kdo jej získá, odsekne jím Pupeční Šňůru Bída a Nesvobody. Oprostí se od zemské gravitace a vzlétne. Rozšíří se mu vnímání. Stane se nesmrtelným... a tak dále. Je toho celý katalog. Áááh, jééé, jo, jo!!

Vladimír Chci taky získat Lenku...

Zoltan Q To je tvojeee věc... Hlavně dej dohromady silnou družinuů... óóó!

Vladimír Kde Žabikuch najdu?

Zoltan Q Tajemství se ukrývá ve chřtánu čtyřruké obludy...

Vladimír A musím zničit Sowchozzovy nahrávky... Jak to celé skončí?

Zoltan Q Vidím šest černých rytířů... Běž už, já taky musím, nechali jsme doma petláhev s iontovým nápojem (**Zvuk střelby**) a navíc vyrazili do ulic ti Dupontovi Introvertas, takže se skryj.

Zoltan Q pokyne slabě ženám. Jedna mu narovná vous, který mu při zmítání vyskočil až na nos. Poté vozík vrávoravě zmizí v oblacích páry z kanálů.

12. LETMÉ SETKÁNÍ S JÁSIREM DUPONTEM

Dávky ze samopalu štěkají stále vydatněji. Kolem Vladimíra proběhne skupina potkaních kříženců. Jeden se na moment zastaví... Heit'ó? Než o tom stihne Remek zapřemýšlet, už jsou tu Dupontovi Introvertas! Vladimír prchá spolu s potkaními kříženci. Introvertas je ženou přímo k propasti hlediště! Vladimír tančí spolu s mutanty Tanec útěku, což je takový chabý pokus o moderní nonverbální divadlo. Upřímně: je to celé nechtěně komické. Po dotančení Introvertas všechny mutanty postřílejí. Do čela teroristů předstoupí Dupont. Je to přesně ten typ, co nutí své staropanenské tetě korzet s bombami. Nedívá se přímo.

Vladimír Ty jsi Dupont? Jásir Dupont?

Dupont Uhm.

Vladimír Proč ten masakr?

Dupont Děláme evoluci. Nikdo už nesmí být chlupatý jako potkan. Tak to je psáno. Musíme být holí. Všichni. Čemu se pošklebuješ?

Vladimír Já mám chlupatý hrudník. Některým ženám se to líbí.

Dupont Mým ženám ne.

Vladimír Proč se tvé jednotky jmenují Introvertas?

Dupont To si nechám pro sebe. Nech to bejt. Zemřeš, chlupáči.

Vladimír Proč Introvertas?

Dupont Já o tom moc nemluví. Byl jsem dřív v Extrovertas a nevyhovovalo mi to. Plno keců, společný skříňky a tak. Teď tě zabiju, vážně. (**Zamíří na Remka hlavní, v níž si ani pavoučí šampión nestihne utkat váleudu**)

Vypjatý okamžik. Náhle vzduchem proletí postava na laně a prostřelí Dupontovi lebku v místě levého oka. Skosí i další tři jeho pochopy, vonící na sto honů pěnou po holení. Uchopí Vladimíra kolem pasu a tarzaním zhoupnutím oba zmizí z dohledu. Z nehybných těl se slabě kouří. Houkají policejní sirény. Potkaní raper DJ Ratko zpívá a tančí v kaluži plné olejnatých skvrn. Po scéně projede kamion s Pepsi Colou.

13. DRUŽINA

Ve výmolu mezi drny a světélkujícími kousky slídy sedí Vladimír. Přemítá o ženách. O Heit'o, o Lence... Vzduchem přiletí jeho zachránce. Tedy: zachránkyně. A teď se pozorně podívejte. Nemůže být pochyb – Lara Croft. Sfoukne si nepoddajnou kudrlinu z tváře a protáhne si své dokonalé tělo. Sám nemůžu uvěřit, že je mezi námi. Paráda. Uff, zmůžu se jen na idiotské pohvizdování, promiňte. Lara. Vzchopme se.

Vladimír (užasle) To jste... vy?

Vladimíre, prosím tě... – pozn. autora.

Lara Čekal jste někoho jiného?

Vladimír (uhlašuje si dlaní lišejník vlasů) Ne..., jsem... u vytržení.

Lara Máte lupy, že?

Vladimír Už od dětství. Sněžím.

Lara Nerozšmrdlávejte si to.

Vladimír Jste... No nelhali.

Lara Lítám tu už od rána jako sršň hlídka. Vladimíre...

Vladimír Laro...

Lara Proberte se, o kus dál leží zohavený muž. Ještě dýchá. Pomozte mi.

Dovlečou do kráteru zakrvaveného muže. První pohled na něj je vskutku děsivý. A další taky. Už jsme jej viděli: je to nejslavnější detektiv celého Pátého Oxymoronu. Bašmandrila mu však činely a nebozezy zdeformovala tvář. Pan Otesaný je vlastně picassovským portrétem: jedno oko na čele, druhé u brady, nos na lící kosti, ústa vertikálně na tváři...

Lara Ale vždyť já ho znám... Pan Otesaný!

Vladimír Napijte se...

Lara Nejlepší detektiv Pátého Oxymoronu!

Pan Otesaný (slabým hláskem) Vy jste mě poznala?

Lara No, posledně jste nebyl tak... kubistický.

Pan Otesaný Dr. Sowchozz na mě poslal Bašmandrilu... Ona je kutil.

Lara To byste nepřežil.

Pan Otesaný Usilovně jsem myslel na baseball. To mě zachránilo. Nemáte něco ostřejšího?

Vladimír Bohužel.

Pan Otesaný Nedá se nic dělat. Stejně netuším, kam by mi to pusou nateklo. Třeba by to vypálilo oči... Ani hašíš?

Vladimír Ne.

Pan Otesaný Támhle za tím vrakem se někdo skrývá. Věřte mi. Na to mám čich. Kde mám nos?

Lara Tady.

Pan Otesaný Někdo se tam krčí. Možná Sowchozzův špeh. Nebo někdo z Introvertas.

Lara Dupont je mrtvý. Vytřela jsem mu zrak.

Pan Otesaný (s obdivným pohledem, což je oříšek) Jste úžasná. Takže zlevní depilátory. Můj otec to přivítá. Ráno celé hodiny vzdychal a funěl v koupelně...

Lara Dělejte jako by nic. (Prudce se vymrští, dvěma přemety se dostane až k vraku, převrhne jej a míří pistolí na čelo roztrášeného brýlatého muže) Co tady děláte?

Mankiewicz Já se tu s dovolením resetuji...

Lara Co?

Mankiewicz Páchám sebevraždu. Už nemůžu dál.

Pan Otesaný Před čtrnácti dny jste mi v Lan-kah šlápnul na nohu. Vzpomínáte?

Mankiewicz Ne. Pane jo, co to máte s obličejem... Vypadáte jako platýs! Hned mi moje problémy připadají maličké.

Lara Kdo jste?

Mankiewicz Jerzy Witold Mankiewicz. Jsem z Polska. To je na Zemi.

Vladimír Já jsem Čech.

Mankiewicz No to snad... Vy jste taky všude.

Vladimír Vy jste všude.

Pan Otesaný Nevyrazíme na skleničku? Už se mi zastavila krev. Víím o podniku, kam nedohlédnou Sowchozzovy kamery.

Lara Co máte v tom batohu?

Mankiewicz Papouška. Je mu sto let. Dost se hádáme.

Vladimír Není udušený?

Mankiewicz Vy optimisto. Když ho vytáhnu, bude žvanit z cesty. Je na metadonu, takže se v noci moc nevyspíme. Celou noc volá svoji papoušiči. Ta zdechla už za Jaruzelského a on má výčitky, že se jí tehdy posmíval kvůli podbradku... Nenudím vás?

Lara Nejste dopnutý.

Mankiewicz Oh, děkuji. Někde jsem vás už viděl. Klára, že?

Lara Lara.

Mankiewicz Wisniewska, že?

Lara Croft.

Mankiewicz Kláro Chrochtová, rád vás poznávám.

Sbírají se k odchodu.

Pan Otesaný Á, podívejme, támhle je můj klobouk. Čeká nás zajímavý den. (Formuje si na hlavě oválenou, zablácenou hučku a lehce kulhaje vede ostatní do nálevny)

Přílepek Tak už je Vladimírova družina kompletní. Ó jak jsou ta lidská srdce nepokojná, jak dychtí po dobrodružství. A já na to shlížím už miliardy let, na celé to pinožení na pouti od Velkého Třesku k Třesku Plesku...

14. LET´S DANCE

Jsme zpět v Sowchozzově kanceláři. Doktor stojí proti Sled'ovi a pokouší se s ním tančit. Sled' je ovšem, řečeno termínem Stopařova průvodce po Galaxii, motorický debil. Bašmandrila si opodál vysává špínu zpod nehtů.

Sowchozz Jsi úplně tristní. Uvolni se trochu, musím se ten tanec naučit. Potřebuju partnera!

Sled' No..., mám sice svoje tajný pohyby, ale takhle hrrr, když se na mě...

Bašmandrila Tanečníci jsou jako kusy mýdla na gramodesce života.

Sowchozz Těšil jsem se na to celou hodinu v solárku... Jsem tak sám.

Sled' Já taneční protrpěl. Bylo málo holek a já musel tancovat s jedním klukem, co se furt smál a takhle vykopával. Děs. Když dneska slyším... Jak se to... **(Zanotuje)** Děti z Pííííírea, chce se mi mlátit hlavou do sporáku.

Bašmandrila Blyštivé kamínky v pupicích tanečnic lákají k hříšným myšlenkám. Noc v Riu propuká... **(Olízne si všechna čtyři zápěstí)** Napij se krve čtrnáctileté panny, vypumpované z jejího ovárku do motorkářovy přílby... Čin čin.

Sowchozz Necháme toho. **(Přejde k soustavě obrazovek)** Kde je Remake? Nikde ho nevidím!

Sled' Zřejmě se zašili někde v Zonah Ejzrí, tam nemáme očka.

Sowchozz Pošli Duponta.

Sled' Je po něm.

Sowchozz Kdo?

Sled' Lara.

Sowchozz Děvka. Měl jsem Jásira rád. Naučil mě holit si nohy náplastí. Jinak to byl hňup.

Sled' Prej je s ním kromě Lary i nějakej pošuk s papouškem a Pan Otesaný.

Sowchozz Bašmandrilo, slíbilas, že ho rozleptáš!

Bašmandrila Náhle jsem vycítila, když chvěl se mi opuchlý v náručí a zubní vrtačka vyla jak zjednaná, vycítila jsem z jeho parfému... naději. Že bychom spolu třeba..., snad..., kdo ví..., mohli žít. Pronajmout si garsonku v Novém Strašecí u Pusté Rybné a vzájemně se laskat tisícem broskvnatých příslibů... Chci žrát. Hned teď.

Sowchozz Odved' ji nakrmit.

Sled' Já jen, sorry, vy a Jásir?

Sowchozz Pche, nejsem na kluky. Nechci ani holky. Chci sebe!

Sled' Máte recht. Menší náklady a tak, že jo. **(Nasadí Bašmandrile do nosu mosazný kroužek a táhne ji za něj pryč)**

Sowchozz (s ovladačem) Prohlížím si to jeho dětství..., nudný Vládík. Ten člověk nezažil ale vůbec nic... Na co celou tu dobu čekal, pitomec... Ale dovede mě k Žabikuchu, tím jsem si jist. **(Pohled na hodinky)** Uff, to už je tolik? Začíná mi terapeutická skupina.

Tma.

15. BAR U ZRZAVÉ DÁSNĚ

Láteřní ulice 24U/733, Zonah Ejzří. Otevřeno denně mimo úterý od 16.00 do 7.30. V baru je plno, hlučno a zakouřeno. Vladimír, Lara a Pan Otesaný stojí u kovového stolku ve tvaru zádumčivé ještěrky. Mankiewicz nese tác s pitím a kličkuje mezi štamgasty. U tyče se krouží go-go tanečnice. Je docela pohledná, tedy pokud vám nevadí, že jí ze zad vystupují metrové lopatky a odrážejí světlo zářivek jako křídla polepšeného gotického chrliče.

Mankiewicz Vzal jsem dvakrát copitos, preso, jeden vývar z mušliryby a tuřínový bolls.

Lara Nic z toho jsme nechtěli.

Mankiewicz Ne? Řekli, ať si to vezmu a padám.

Pan Otesaný Copitos ujde. Jen se to musí vypít se zavřenýma očima. Jinak je hledáš na podlaze.

Mankiewicz Papoušek mě klove do boku, rychle si to vezměte. **(Do tašky)** Henryku, vím, že ti nikotin dráždí ekzém na zobáku, ale my tady máme závažnou poradu.

Pan Otesaný Takže si pojdme utřídit fakta. Vladimír chce Žabikuch, Lara adrenalin, tady Monkey zničit určitý Sowchozzovy nahrávky a já potřebuju vydělat na plastiku plus dovolenou s polopenzí v palmovém ráji.

Lara Co je na těch nahrávkách?

Mankiewicz Nepovím. Nikdy.

Pan Otesaný Prorok ti pověděl, kde hledat?

Vladimír Říkal, že vodítko je v hrdle čtyřruké nestvůry.

Pan Otesaný Bašmandrily. Tak se jí tam mrknem.

Lara Pane jo. Je dost hustá. Kdybyste nebyli takoví obejdové, ukázala bych vám jizvy po jejích pařátech. Tady pod šortkama.

Tři dunivá polknutí bylo těžké přeslechnout.

Vladimír Je tu k nedýchání...

Mankiewicz (oboří se na tlumok) Jak jsem moh asi vědět, že v tom lízátku je žvýkačka asi... Nevíš? **(znepokoženě)** Henryku, Henryku...

Pan Otesaný Když mě u Sowchozze mučili, stačil jsem si všimnout, že má dnes od 15.45 na rohu 46. Kosmetickou ligu. Chodí tam i s ochrankou. Je potřeba ho tam co nejdýl zdržet. Mezitím navštívíme v jeho kanclu Bašmandrily. A doneseme ti tu nahráv- Co to děláš?

- Mankiewicz** Pardon, já... masíruji papouškovi popelníkem kýlu. Vdechnul klacík z lízátka. Moc vás prosím, zničte ty moje nahrávky.
- Lara** Kdo ale zdrží Sowchozze na Kosmetické lize? Nás tři by poznal...
- Lara, Vladimír a svým avantgardním způsobem i Pan Otesaný se zahledí na Mankiewiczze.**
- Pan Otesaný** Dokážeš vykládat dvacet minut o ženských trampotách, Mankiewiczzi?
- Mankiewicz** Já?
- Lara** Peeling, liposukce, anal bleaching, piercing...
- Mankiewicz** Proč mluvíme čínsky?
- Pan Otesaný** Zvládne to.
- Lara** No nevím...
- Mankiewicz** Spolehněte se. Mám to pod kontrolou. V tom panáku něco plave...
- Pan Otesaný** Už se rozvinul? To je mořský koník. Rychle to vypij.
- Mankiewicz do sebe naráz oklopí sklenku. Na moment se promění ve vycpaného hranostaje. Poté putuje k zemi jako skládací metr. Ke stolu se přikrade maličký muž se sytě zelenkavou tváří.**
- Mužík** Taký tady cejtíte koprovku? Já tady furt cejtím koprovku.
- Všichni zakrouťí hlavou a mužík odcupitá.**
- Lara (Vladimírovi)** Odkud že jsi?
- Vladimír** Z Česka.
- Lara** Aha. Tak to musí bejt dost krutý, vid'?
- Vladimír** Proč myslíš?
- Lara** Prej vám v rádiu pořád hrajou komunistickéj popík. Sedmdesátá a osmdesátá léta.
- Vladimír** Snad jsme známý i něčím jiným, ne?
- Lara** Ne-e.
- Pan Otesaný** Ne, my víme jen o totáčovým popíku.
- Lara** Jak vydržíte takový mučení?
- Vladimír** My dost zkousnem.
- Pan Otesaný** Na rozdíl od Poláků. Vstávej, chlapče. Ležíš si na papouškovi.
- Vstoupí zelenkavý mužík.**
- Lara** Fakt ne. Ani trochu.
- Mužík** A řekli byste mi?
- Lara** Jasně.
- Mužík odchází a naznačí prázdnou rukou odklepnutí cigarety.**
- Pan Otesaný** Kde je pingl?

Mankiewicz (z mrákot) Všechny vás zvu!

Hranatí muži od okolních stolků se otočí k Vladimírově družině. Někteří z nich zabili v minulosti víc lidí než dráty vysokého napětí vlaštovek. Zužují oči do štěrbin. Jeden svalovec rozbije půllitr a vykročí k Mankiewiczovi. Lara vytáhne zpoza svého malinkatého presa velikou pistoli. Přiloží ji hromotlukovi přímo na vytetovaný hákový kříž.

Lara Pochopila jsem dobře, že ses konečně naučil napsat „máma“ a zveš moje přátele na drink?

Hromotluk Asi jo.

Mužik (vstoupí) Ale teď už je to fakt hodně. Kopr! To musíte cejtit!

Pan Otesaný Radši vypadneme. Sowchozzova limuzína už jistě míří do Kosmetické ligy.

Kvapně balí. Muž s hankrajcem zuřivě praští zbytkem půllitru prvního posměváčka. Propukne vřava. Když začnou nad podnikem kroužit policejní helikoptéry a špikovat světelnými děly masu smogu, není už U Zrzavé dásně krom zesnulých ani noha. Tedy... nějaká ta noha by se tam našla, ale... Můžeme se v tom přestat šťourat? Děkuji.

16. J. W. MANKIEWICZ VYPRÁVÍ ŽENÁM O CELULITIDĚ

Zatímco v levé části jeviště tušíme Sowchozzovu kancelář a dřímající Bašmandrílu, v pravé jsou poskládány do kruhu židle. Usedají na ně ženy. Chystají si notýsky, diktafony, jedna z vnitřního přetlaku moštuje dlaň dlaní. Na jednu z židlí rozložil kapesník i Dr. Sowchozz. V zádech mu stojí Sled' a rentgenuje okolí. Vstoupí nápadně rozechvělý Mankiewicz. V náruči tiskne brašnu a balík „odborných“ tiskovin. Jde převážně o reklamní letáky z hypermarketů. Po delší době promluví modrý čtvereček.

Modrý čtvereček Vladimíre, máte na to přesně deset minut. Start!

Na digitálním počítadle se rozlomí desítka a vytéká čas.

Mankiewicz Dobrý den...

Žena č. 1 Vy jste nový?

Mankiewicz Úplně. Tak... o čempak si budeme... dnes?

Žena č. 2 O pomerančové kůži.

Mankiewicz Aha. Ano, ano, výborně. No tedy, já jsem sbíral pomerančovou kůži velmi rád. Sušil jsem ji na radiátoru a potom nosil do školy v pytlíku. Bylo toho mnohem víc než hluchavky... (Po dvou letech hrobového ticha) Zkuste to také.

Žena č. 3 Proč nemají celulitidu muži?

Sled' Protože je to hnusný, ne? He he he.

Sowchozz (Sled'ovi) Běž laskavě vedle, ano?

Sled' Budu kouřit na chodbě, kdyby něco. **(Odejde)**

Od té chvíle sledujeme na zadní projekci chodbu Kosmetické ligy a v ní pokuřujícího Sledě. Bašmandrila v levé, setmělé části jeviště otevře oči a zavěťří.

Žena č. 2 Celulitida mi drtí sebevědomí.

Žena č. 1 Podle mě je žena s celulitidou vyřízená.

Žena č. 3 Proč tedy nemají celulitidu muži?

Mankiewicz Víte... cinkilinklída je...

Sowchozz Opravdu to nemůžou chytnout muži? Ráno jsem si našel tadyhle pod hýždí takové vimrle... Co to může být?

Mankiewicz Ano, to je... Celá cinkilinklída, ona je... **(Ocitne se na autobusové zastávce ve směru na Mdloby)** Moment.

Sowchozz se na Mankiewiczze pátravě zahledí a vytahuje mobil. Bašmandrila si protáhne kvarteto hnátů a zavřčí. Na digitálním počítadle prší čas.

Mankiewicz Chci vám někoho ukázat... **(Vytáhne z brašny něco – ponejvíc to připomíná dětskou dáseň, co právě dožvykala popcorn. Lysý papoušek se snaží zorientovat v nové realitě)**

Sowchozz Co je to za obludu?

Žena č. 3 Dodělává, ne?

Mankiewicz To je prosím Jadwiga Wierszowska z Czenstochowej!

Žena č. 3 Papoušek?

Mankiewicz Ne. Žena.

Žena č. 1 Ne!

Žena č. 2 Žena!

Žena č. 3 pronikavě zaječí.

Mankiewicz Je jí pouhých 37 let. Podcenila pomerančovou kůži a tohle je výsledek!

Žena č. 1 **(škrábající se šokovaně pod sukní)** Hrůza!

Mankiewicz Lékaři z ní sloupali jednu pomerančovou vrstvu za druhou, až zbylo toto.

Žena č. 2 Co s ní uděláte?

Mankiewicz Skončí v lihu na gymnáziu. Její pomerančovou kůži usušili a vyrábějí z ní záložky do knih pro opuštěné děti.

17. ZLATO V HRDLE

Bašmandrílino chřípí se vlní jako sárí škádlené pasátem. Její krhavé oči dostávají obávaný psychotický lesk. Zatne čtvero spárů do kůže gauče. Lara, Vladimír a Pan Otesaný se krčí v temných koutech Sowchozzovy kanceláře.

Pan Otesaný (šeptne) Jdu. (K Bašmandríle) Nedokázal jsem se nevrátit.

Bašmandríla na moment připomene zamilovanou dračici ve Shrekovi. Jeden by skoro zapomněl, v jak bizarní artefakty proměňuje zmučená lidská těla.

Bašmandríla To jsi ty? Sivý sokol? Magalhãesův průplav v nataveném sýru mého libida?

Pan Otesaný Moje maličkost. Celý den mi v mé asymetrické hlavě tiká jediné slůvko...

Bašmandríla Jaké?

Pan Otesaný Rendez-vous.

Bašmandríla Uch..., to je romantické. Ráda lízám měděná klepadla a zábradlí. A ty?

Pan Otesaný Neptej se raději... Musím klopit zrak. (Prvoplánově zamlaská)

Bašmandríla Ty čunčo. Ty bláznivý, bláznivý bláznínku... Jestli mě vodiš za nos, vlastnoručně tě vykostím.

Pan Otesaný Jsem rozvedený. Už sedm let.

Bašmandríla Máš dvě dcerušky s očičky tolstolobiků. Viděla jsem je na Sowchozzově videu. Pozabíjím je a uděláme si čtyřruké, ano? Šlápnul jsi mi do misky s granulemi, ty popleto.

Pan Otesaný Ó, promiň. Pojď blíž. Pojďme na to.

Bašmandríla Máš ochranu? Já se ochráním sama. Zasviň mě, ty jebači! Vymeť pavučiny z mého hangáru! Nastav se mi!

Pan Otesaný (vykřikne) Už jdu! Amorův šíp!!!

Vrazi jí do krku nůž. Záblesk šoku v Bašmandrílíných očích má vskutku antický rozměr. Zaječí a vztekle plivne směrem k zrádnému trubadúrovi dva litry tekutiny podobné borůvkovému džusu.

Lara Pozor, Pane Otesaný, to je radioaktivní kaše!

Pan Otesaný však uskočit nestihl. Žíravý plivanec se mu zahryzl do hrudi a mrštil jím na zem.

Bašmandríla (Laře) Ty couro, tys ho uhranula! Ty mi nepřeješ štěstí! (Do deště plivaných borůvkových žmolků) Tys už ve škole koukala na nás podobaný holky svrchu!

Lara Ještě si schováváš víčka svých kluků do hrací skříňky, ty hysterko?

Lara se hbitým saltem dostane Bašmandríle do zad a zarazí do nich vši silou karabinu. Bašmandríla se neméně rychle ožene levou spodní hnátou a Laru knokautuje. Poté se jí podlomí slimáčí trup a padne na zem. Nehýbe se, jen divoce mrká.

Pan Otesaný Vladimíre, rychle, rychle s tou pilou!

Lara (z mrákot) Poleptá ho...

Vladimír Myslím, že nepoleptá...

Bašmandrýla (z mrákot) Poleptám, hajzle...

Vladimír (blíží se k Bašmandrýle s obloukovou pilou) Myslím, že jsem proti radiaci imunní. Už asi tuším, proč mě kousla jedna potkanka.

Hezký oslí můstek, že? – pozn. autora. Vladimír naklekne na Bašmandrýlu. Trup jí sice již ochrnul, ale dál dává hektolitry fialového slizu na Vladimírův kostým. Kromě poněkud nevkusného melíru však Remkovi nic hrozného nezpůsobí. Vladimír zařízne ostří pily do špalku masa na Bašmandrýlině krku. Řeže. Bašmandrýle už zbylo jen občasné zacukání.

Vladimír Hrozně to krvácí, já se z toho snad...

Pan Otesaný (chroptí) Nemáme čas. Mankiewicz si teď někde plete klitoris s kuskusem. Rychle jí tam zalov a vytrhni uzlinu...

Vladimír To nedám... **(Zarazí prsty do bublající kouřící tkáně)**

Lara si protahuje leopardí tělo.

Čtvereček Máte čtyři minuty!

Lara zasedne k Sowchozzovu nádobíčku a po chvilce je mistrně uvede do chodu.

Pan Otesaný Asi ztrácím vědomí... Jak to, že tě k sobě ten počítač pustil?

Lara Jsem virtuální holka.

Vladimír To je hnus... Mám to, to jsou asi ty... **(Škubne a zvedne zakrvácený chuchvalec)**, to jsou uzliny.

Pan Otesaný Výborně. Dobře je uschovej. **(Laře)** Spěchej, prosím tě...

Lara Stahuju vaše soubory... Jak se jmenuje, Witold?

Pan Otesaný Jerzy Witold Mankiewicz.

Lara Jo, jo, už ho mám. Jen to zkontroluju... **(Na moment se jí rozšíří oči)** No potěš. Chudák kluk. **(Vytáhne disketu, smaže veškeré kopie a chystá se vstát, když...)** Moment... Sowchozz tu určitě má i svoje vlastní nahrávky, ne? Ty sjíždí ze všeho nejradši...

Pan Otesaný Zkus soubor Narcisův záhon **(Slabě se usměje)**

Lara Mám ho! **(Chvíli sleduje)** Velmi výživné...

Čtvereček Poslední minuta!

Vladimír (Otesanému) Mám tě podpírat?

Pan Otesaný Obávám se, že... nést. Ta bolest je taková, že už necítím vůbec nic.

Vladimír Podeberu tě tadyhle... ještě kousek.

Lara Balíme.

Čtvereček Třicet vteřin!

Pan Otesaný (z Vladimírovy náruče) Bašmandrýlo, myslím, že by nám to neklapalo. **(Vladimírovi)** Slabší fór na konec, to je můj styl.

Lara otočí vypínačem.

Čtvereček Čas vypršel!!!

V ten moment jsme zpátky v Kosmetické lize. Mankiewicz připomíná propocenou žíněnku. Jeho ego si vyměnilo několik peprných invektiv s jeho intelektem. Ego nakonec uznalo, že na argumentech intelektu něco je, a začali spolu sestavovat dopis do Haagu.

Sowchozz (dotelefonuje a vykročí k Mankiewiczovi) Moment, ženské, sklapněte. Nechte mě soustředit.

Žena č. 2 Tady jsme si snad rovné a...

Sowchozz Drž hubu kurva!

Zaskočené členky se rychle vytratí. Na zadní projekci vidíme, kterák procupitají chodbou kolem Sledě. Ten vloží ruku pod klopku saka a vstoupí za svým pánem.

Sowchozz Něco mi tu nehraje...

Sled' Nějaký problémy?

Sowchozz Volals Bašmandrile?

Sled' Jo. Má tam namluvenej ten svůj nablblej záznamník. Jak tam říká, že našla v dětském ležnu fotorůžek. Taková nechutnost.

Sowchozz (vytáhne Sledovi pistoli a přiloží ji Mankiewiczovi na rapující ohryzek) Vladimír Remake, říká ti to něco?

Mankiewicz Mělo by?

Sled' Mělo.

Mankiewicz Hkvv h m lkmmm rsss b!

Sowchozz Prosím?

Mankiewicz Když jsem nervózní, tak ze mě vycházejí jen souhlásky.

Sled' Co je tohle zač? Nahřívací flaška?

Sowchozz Podle tadytoho je to žena.

Sled' Ty jo, to není. Ženy maj přeci to..., jinej zobák. Chachacha! (Pauza) Proč vy se mi někdy nezasmějete?

Sowchozz Sexistický humor mi nic neříká. Je to papoušek.

Mankiewicz Hhhhd f grrr mm k. K j.

Sowchozz Rychle do auta. Doběhli nás. (Kopne Mankiewicz do břicha a vyběhne do chodby za Sleděm)

Poté se zadní projekce změní. Kamera se přikrádá zezadu k Vladimíru Remkovi. Hrbí se nad počítačem ve svém zašlém pokoji. Vladimír se pomalu otáčí tváří do kamery. V jeho očích se zabydluje prázdno a křídový prach. Do učebny Kosmetické ligy fázovaně vnikne Lara. Shledá vzduch čistým a pokyne Remakovi. Ten přináší v náruči nehybného Pana Otesaného.

- Lara (Mankiewiczovi)** Zvládnul jsi to perfektně. Co je ti? Připomínáš... Jak se řekne polsky rýžový nákyp?
- Mankiewicz** Kaszka ryzowa.
- Vladimír** Pan Otesaný skoro nedýchá.
- Lara** Kaše ho do tří dnů rozežere. Není šance.
- Pan Otesaný** A to jsem chtěl přestat sladit...
- Mankiewicz** Vypadáte strašně! Jako takový to plato na vajíčka... Samej ďolík.
- Pan Otesaný** Dejte mi něčeho napít. Snad mi to nevyteče zpátky okem...
- Lara (navlékne si sterilní rukavice)** Vladimíre, podej mi ty uzliny.
- Vladimír vytáhne z kapsy zakrvácený balíček. Lara očišťuje pomocí pinzety, vytažené z opasku náramkových hodinek, Bašmandrílinu uzlinu.**
- Měla na nich nějaké parazity, vidíš?
- Mankiewicz** Mss gjgjjgk kldf...
- Lara** Je tu nějaký nápis. **(Vytáhne z hodinek lupu)** M... a... Ma... hoa. Mahoa.
- Pan Otesaný (zvětralým hlasem)** Ostrov. Odsírací ostrov.
- Lara** Jak je daleko?
- Pan Otesaný** Potřebujeme letadlo.
- Vladimír** Mám ho ve výzbroji.
- Mankiewicz (ukáže nahoru)** Podívejte, je tu nějaká kamerka. Haló, ahoj! Henryku, zamávej pahýlkem do Polska!
- Lara (kamerku odstřelí)** Pokud chceme být u Žabikuchu první, musíme pohnout.
- Vzadu se znovu promítne Remkův pokoj. Vladimír hltavě pije nějaké ovocné jogurtové mléko. Teče mu po bradě rovnou na klávesnici. Půl minuty nehybně hledí na tu spoušť. Pak prudce otre klávesnici rukávem.**

18. NARCISŮV ZÁHON

Sowchozz je zpátky ve svém studiu a zuří. Sled' halí zmodralou Bašmandrílu do igelitové plachty. Zip drhne.

- Sowchozz** Hrabali se mi v tom! Šahali na to! Štítím se toho teď! Vydezinfikujte to někdo!
- Sled'** Nechápu, proč Bašmandríle tak vybagrovali kejhák...
- Sowchozz (zklidní se pomocí několika cviků reiki a zapne záznam na jedné z obrazovek)** Něco hledali. Tak kdepak jste? Kosmetická liga..., tady máme celou partičku! Něco hledají v kusu masa... Větší detail... Ma... co? Mahoa.
- Sled'** Holka, vypadáš jako spacák vyválnej v inkoustu...
- Sowchozz (zuřivě trestá klávesnici svými dokonalými prsty)** Mahoa..., tady. Je to v Anhaltském moři. Úplně cejtím, jak se mi vydroluje mejkap, teď můžu

tak akorát... (A v tu chvíli zkamení v hrozné předtuše. Zasaťrá v přihrádce ve výši pasu a předtucha se do puntíku vyplní. Zesiná) Moje nahrávka tu... není.

Sled' (podaří se mu dopnout zip) Teď už si najdeš šamstra tak mezi rohatejma...
Sowchozz zaječí tak pronikavě a nepřírozně, až sebou trhne i představitel zesnulé Bašmandríly.

Sled' Copak je?

Sowchozz Zmizela disketa s mým životem! Jsou tam scény, jak jsem se líbal v zrcadle, jak si... no taky v zrcadle... a pak... moje vrásky, všechny ty věci o samotě..., hrůza. (Sveze se z křesla na koberec a obejmě kolena pažemi)

Sled' Ty amatéři nás dovedou k Žabikuchu. S ním se vysekáte ze všeho. Seženu kloudnou stíhačku a vyrazíme. Cestou hodíme Bašmandrílu do kafilérky.

Sowchozz Je tam i to, jak pláču v jídelně...

Sled' Pojdte, vstaňte, nebabrejte se v tom. Pojdte.

Sowchozz (vzhledne ze své svinutosti. Místo panenek má dva ocelové příborníky)
Zavolej Chaswithovi, ať oživí Jásira. Je mi jedno jak.

Sled' Kolik mu mám za to nabídnout?

Sowchozz Nic. Mám nahrávku s jednou jeho návštěvou márnice...

Tma.

Přílepek O ano, trochu jsem si schrupnul. Nevyčítej mi to, milý diváku. Nemůžu se na tebe tolik fixovat. Za pár let zmizíš v prohlubni času a já věčný tu zůstanu sám jako utržený drdol. Ano ano, bitva o bájný Žabikuch vrcholí. Zatímco Vladimír Remake se stává galaktickým hrdinou, tělo Vladimíra Remka vysychá a mění se ve vápenatou jeskyni. Lhostejnou k jídlu, spánku, hygieně a komunikaci.

Vladimír Remek na projekčním plátně sedí s popraskanými žilkami v očích.
Matka se jej pokouší učesat, sněhobílý otec bázlivě nakukuje do pokoje a vyjídá si z prstů poslední kousky nehtů.

Přestávka

19. AIRPLANE

Ocitáme se přímo v kokpitu letadla. Přílepek měl pravdu: letadlo zručně pilotuje Vladimír Remake a kolem úst se mu začínají rýsovat vrásky suverénů. Lara při pohledu na Vladimíra zakouší dva protichůdné pocity – stav beztlíže a tíhnutí. Pokusí se je zaplašit bojovným vysunutím brady. Pan Otesaný pištivě oddechuje v pokrývkách. Mankiewicz se v letadle cítí jako ryba v obchodě.

Mankiewicz Nevšiml jsem si koleček, máme vysouvací kolečka? Máme??!!

Vladimír Máme.

Mankiewicz Obě?

Lara To myslím ne.

Mankiewicz Budeme brzdit nohama? Mám sváteční polobotky!!!

Vladimír Nechčeš prášek na uklidnění, Mankiewiczzi?

Lara Nebo padák?

Mankiewicz Působím nervózně?

Pan Otesaný (**chraptivě**) Drž se výš, v mracích nás tak snadno nezaměří.

Projekci plnou našlehaných cukrářských mraků vystřídá roztrášený záběr na Remka v jeho staromládeneckém pokoji. Kamera zastaví na jeho ztrhané tváři. Vladimír, který je doma, promluví.

Vladimír domácí Jak se ti tam vlastně daří, Vládó?... Nechčeš mi poslat alespoň malou zprávu, abych věděl, že je ti tam... líp? Mě ve snech obtáčejí pavouci, co mají hlavy žen s velkýma bradama... Já jsem přeci ta kukla, ze který jsi vyletěl ke hvězdám... Máma a táta a lidi tak vůbec prej, že marním ten – život. Ale život je přece tam, kam jsem tě vypustil, ne? Tady je jen čekárna a ta..., líheň. Líheň. Tam u tebe můžeš mít klidně Lenku! (**Kamera sjede k hrnku na stole, mezi chumel obalů od čokoládových tyček**) Na kakau se udělal škraloup... Ten jsme nikdy neměli rádi, vid? (**Usměje se, obraz na moment znehybní a rozplyne se v mracích**)

Lara Vladimíre, ženeš nás přímo na zem! Vzpamatuj se...

Vladimír (**poslechne**) Promiňte, něco se mi zdálo.

Hra začíná v tomto místě povážlivě vážnět. To se mi stává ke konci vždycky! Máte pro to nějaké vysvětlení? Čím to je? Pokud víte, neváhejte a pište na: drabinski@seznam.cz.

Mankiewicz Někdo je za námi! Letí přímo na nás!!!

Pan Otesaný Už nás našli.

Mankiewicz (**k pronásledovatelům**) Jedeš v obci, debile! Chováte se jako dárci orgánů!

Lara Tohle budou spíš lovci orgánů! Sowchozzova stíhačka.

Mankiewicz Pomóóoc!

Vladimír Au. Puť mi ty vlasy! Slez mi ze zad! Vyndej mi ty prsty z uší!

Lara (**vztyčí se jako kobra před hlodavcem, jemuž se v hlavě převine celý pidiživůtek, tedy převážně louskání obilnin**) Mankiewiczzi, vyber si: buď tě zabiju, nebo terapie.

Mankiewicz Můžu si vzít chvíli na rozmyšlenou? Terapie.

Lara V Kurzu Psychologické Roznášky pro Mírně Pokročilé nás učili, jak zklidnit osoby v amoku.

Mankiewicz se otočí dozadu, spatří siluetu stíhačky a zaječí.

Lara Mankiewiczzi, odteď jsi letuška, ano?

Mankiewicz (**rázem doječí**) Skočím se vedle upravit. (**Odejde**)

Pan Otesaný Jak daleko je k ostrovům?

Vladimír Asi šest set mil.

Pan Otesaný Tak to si nás podají.

Vladimír Zapnul jsem plazmový plášť.

Lara Mrzí mě, že jsem se psychologii nevěnovala víc.

Vladimír Pročpak?

Lara Víc bych se v tobě vyznala. Z těch nahrávek jsem měla pocit, že jsi zajímavější asi jako suchý z nosu. Teď to ale docela ujde...

Vladimír Laro...

Lara Nedívej se na mě jako fotr, já jsem sice virtuální, ale ne blbá.

Vladimír Musím se na tebe tak dívat.

Lara Nemusíš!

Vladimír Musím.

Lara Nemusíš!

Pan Otesaný Tak už se na ni tak nedívej!

Vladimír Musím. Laro? Laro, podívej se na mě... Já miluju Lenku, víš? Ona je number one.

V tu chvíli zahájí pronásledovatelé palbu. Vladimírova posádka ji opětuje a propukne ohlušivá mela. Vzadu na plátně je ovšem znázorněna velmi primitivní grafikou z dřevních dob, kdy počítače byly nemotornými koťátky, co se batolí u našich nohou a kuckají sunar. Zato dnes už dokážou posnídat nejmladšího z rodiny Kludských a nehnout při tom brvou. A do všeho toho zmatku vstupuje Mankiewicz v uniformě letušky a s tácem se sklenkami.

Mankiewicz Právě prolétáme místem silných turbulencí. Kdybyste se začali dusit, tak stačí takhle zmáčknout tlačítko a do klína vám spadnou vaše... posmrtné masky. Při pádu do moře si nasadte vestu a zatáhněte. Buď se ve vodě nafoukne vesta, nebo vy. Pokud je vaše letadlo ostřelováno ošklivým nesympatickým tryskáčem, tak... **(Slzí)** tak se vám strachy automaticky vtáhnou varlata do těla tak jako teď mně, vaší letušce! **(Zhrouť se)**

Vladimír Dochází nám palivo! A hoří v tranzistorovně...

Čtvereček Zrovna jsem vám to chtěl oznámit. Máte dvě minuty na přistání na pláži Pechawuwu na ostrůvku Mahoa!

Vladimír Musím provést riskantní manévr. Držte se! **(Laře)** Mohla bys vytáhnout Mankiewiczovi zapadlý jazyk?

Lara Jasně, tati. A chceš ho podat?

Řev motorů, kvílení brzdných systémů, to vše za tmy. Svítí pouze rudé odpočítávání času a modrý čtvereček. Modrý čtvereček děj prožívá, ne že ne. I proto má teď silnou migrénu a potí se. A řeklo by se – nekomplikovaný modrý čtvereček, že? Samá voda. Ládydá.

Přílepek Bájný Žabikuch nemůže být ukryt lépe! Mahoa totiž není ledasjaký ostrov. Je to ostrov odsírací. Neuralgický bod všeho lidského konání.

Jediná vaše zlá myšlenka může na tomto místě v galaxii rozštípnout kmen stromu. Nebo strhnout střechu školy a zasypat šedesát domorodých dětí. A co teprve taková vražda, znásilnění..., to je teprve mazec! Skály se drolí jako oschlé tatranky, elektrárny pukají jako křepelčí vajíčka, celé vesnice na ostrově požívají ohnivá suť. Stačí závidět člověku na sedadle vedle vás, a na ostrůvku Mahoa to zlomí žebra nebohému rolníkovi! Ma-hoa!!!

20. MAHOA, OSTROV UPROSTŘED ZPĚNĚNÝCH VLN

Kdo se těšil na tichomořskou idylu a paraplíčka v nápojích, ten je zklamán. Krajina se co chvíli otřásá a prolamuje, koruny palem cupuje víchr. Vzduchem vůbec létají roztodivné předměty. To napravo je kupříkladu zápěstí sochy Vysmátý Job. Není se co divit, že místní obyvatelé mají značné sklony k masochismu. A jejich jódlovaná hymna nápadně připomíná hysterický smích. Uvítací ceremoniál je skromný. Guvernér Trottestam i jeho pobočník mají na hlavě helmy z vydlabaných ořechů Elefanti – sloních šišek.

Trottestam Přátelé, jsem Stieg Uwe Trottestam, guvernér Mahoy. Toto (**Ukáže na kolegu zápasícího s mramorovým zápěstím**) je ministr pro místní rozvoj Hanam Druhnek. Jsem potomkem první generace adrenalinových dobrodruhů, kteří před staletími ostrov kolonizovali a...

Přibíhá snědá žena s natupírovanými vlasy.

Žena Ve Francii se poprala svatba...

Trottestam A?

Žena Strhlo to Melinský most.

Trottestam A?

Žena Šla po něm filharmonie. Aby uvítala tady hosty.

Trottestam A?

Žena Zůstal jen dirigent a chlapec, co přenáší tympány.

Trottestam (**uchopí na chvíli hlavu do dlaní. Poté pětkrát vyfoukne vzduch z plic a rychle si svlékne a znovu nasadí brýle**) Už je to dobré. Má žena tam hrála na housle. Má v pořadí šestadvacátá žena, jestli mi rozumíte. Je to kruté. Ta strašná politická imunita! Proč jen já jediný všechny přežívám!

Přichází rozčepýřený a očividně rozhozený dirigent. Jeho frak nese stopy vodních řas a jílu. Za dirigentem se šourá pihovatý chlapec a nese pouzdro s taktovkou.

Dirigent Není to zrovna povedený den...

Trottestam Byl to dobrý orchestr, Güntře.

Dirigent Měl jsem to tušit. Už ráno se jeden z těch svatebčanů pohádal s krejčím. Dostal jsem pekelnou ránu do žaludku. (**Převezme obřadně od chlapce taktovku**) Víte, milí návštěvníci ostrova, my už jsme tady dost trapní, jak

stále hrajeme koncerty za světový mír a vlídnost a tak. Ale víte, zatímco u vás je to jen zasraný koníček pro lidi s kroužky v nose a barevnými transparenty, u nás je to kurevsky zasraná realita, víte? **(Zavře oči, pozvedne taktovku a soustředí se)**

Trottestam Kde je ta ženská v kroji?

Žena Ta s bagetou a chilli?

Trottestam No.

Žena Komín z továrny. Spadnul přímo na tržiště.

Trottestam Proč?

Žena Britney Spearsová přišla o panenství.

Trottestam Hrůza.

Dirigent mává taktovkou směrem do hlediště. Slyšíme orkán, tupé nárazy tupými předměty, do očí se nám zadírá písek a do prasklinek ve rtech mořská sůl. Guvernér Trottestam si tiskne ruce s přicházející Vladimírovou družinou. Laře a letušce políbí dvorně ruku. Mankiewiczovi uletí klobouček s emblémem Lufthansy. Devítiletého Semjona Kropatkina z Novosibirsku napadne, že by mohl rodičům a sestře otrávit boršč. V tu chvíli na celém ostrově a v divadle vypadne proud. Závada trvá celých šestnáct minut a významně poničí závěrečnou katarzi inscenace. Hajhou.

21. O ČEM SNÍ JÁSIR?

Jiná pláž na ostrově Mahoa. Sowchozz oklepává předposlední a následující zrnko písku ze svého elegantního přípláště od Armaniho. Sled' balí do zavazadel vše potřebné, tedy kosmetiku a zbraně. Pozoruhodný je ovšem pohled na oživenou mrtvolu Jásira Duponta. Bradu má ještě stále podvázanou gázou, oči stále ještě v sloup, v koutcích zaschlé sliny a průstřel oka zakrytý narychlo vánoční ozdobou. Ne, je to vlastně vonný stromeček, co se zavěšuje v autě na zpětné zrcátko. Zbytek těla nechal Sowchozz navléknout do smetanově bílé teplákové soupravy.

Sowchozz Je to tady skutečně nechutné. Vzals to papájové tonikum?

Sled' Jo. Esli je to tohle?

Sowchozz Není.

Sled' A tohle?

Sowchozz To je mast na hemeroidy. Hned ji schovej, ty pitomče!

Sled' Sem ve stresu, jak nic neslyšíme přes ten víchr. Rači to tu omrknu.

Sowchozz **(chvíli sedí a zamyšleně si prohlíží Jásira)** Stejně si myslím, že nezáleží na tom, jak kdo vypadá, ale co nosí tadyhle... Bla, bla, bla, kecy, kecy, kecy. Vypadáš strašně! Tos na sebe po smrti nemohl trochu dbát?

Dupont Hm, no jo, no.

Sowchozz Ulevilo se ti oživením?

- Dupont** Hm. Hodinu jsem mluvil červy a škorpióny. Padali mi z pusy do klína.
- Sowchozz** Ty jsi nechutný, fakt. Jaký je to po smrti?
- Dupont** Tak..., ani nevím. Styděl jsem se zeptat.
- Sowchozz** To sis nemohl vzít kameru, když jsi pitomej introvert? Haló, slyšíš? Mně jsi taky ukradenej, ale řekli mi, že se mám o druhý zajímat, povídat si s nima. Že je to dobrý na imunitu a proti vráskám.
- Dupont** Pročs mě nenechal spát?
- Sowchozz** Jsme už blízko Žabikuchu. Podříznu jím Remaka.
- Dupont** Chci znova potkat Laru. Posledně to bylo dost rychlý. Miluju ji.
- Sowchozz** Ty jsi typický teda!
- Dupont** Je tak málomluvná a má krásný... tady takový ty štuclíčky, víš?
- Sowchozz** Brzdi, prosím tě. Mně to přijde nehygienické. Furt bych jí musel kontrolovat ruce. Laro, umyla ses? Mělas přeci v ruce ten bič, tak alou do koupelny! Ale už. Nebudu to dvakrát opakovat! Jsi úplně určená, mazej pod sprchu! Tady si to nesvíkej! To unaví.
- Dupont** (poprvé pohne svalem v obličeji) Laro? (Ukáže směrem ke křovisku)
- Sowchozz** bleskurychle tasí dva vycíděné kolty. Z houštiny ovšem nevyskočí Lara, nýbrž Velká mažoretka. Je koktejlem všech našich kýčovitých představ o roztleskávačkách. A navíc je nápadně podobná Lenčině sestře.
- Sowchozz** Velká mažoretka!
- Velká mažoretka** (ukáže zdobeným kuželem za sebe) Ahoj! Pusinky, hledám vás už milión času. Ten pán s chobotem kaká v křoví, proč?
- Sled'** (vrací se a je rudý až za ušima) No jeje, je to lidský, ne?
- Sowchozz** To je úroveň tedy! Od čeho máš tryskáč?
- Mažoretka** Chichichi.
- Sled'** Sou snad i jiný témata, ne? Dáte si čaj nebo něco?
- Sowchozz** Jistě. Ale umyj si ruce!
- Mažoretka** Já si nikdy nesesedám na prkýnko. Nikdy. Co je to za kocourka?
- Sowchozz** Jásir Dupont. Skvělý terorista. Ovšem in memoriam.
- Mažoretka** Já jsem taky Miriam, to je náhodka!
- Sowchozz** Remake a jeho parta jsou tady?
- Mažoretka** Už se čumáčkovali s guvernérem. Slíbil, že je dovede k vodopádům.
- Sowchozz** A tam je meč?
- Mažoretka** Jdou o tom takový drbíčky. Zním zkratku.
- Sled'** Dojdu pro ňáký klacky na voheň. (Zmizí v palmoví)
- Sowchozz** A vyměň Jásirovi ten stromeček. Už začíná zase zapáchat.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.